
DEN
KOSTBARA
PÄRLAN

DEN KOSTBARA PÄRLAN

ETT URVAL AV UPPENBARELSER, ÖVERSÄTTNINGAR
OCH BERÄTTELSENER NEDTECKNADE AV
JOSEPH SMITH

DEN FÖRSTE PROFETEN, SIAREN
OCH UPPENBARAREN FÖR
JESU KRISTI KYRKA AV
SISTA DAGARS HELIGA

INNEHÅLL

Inledning.	V
Mose1
Abraham.	32
Faksimil 1	32
Faksimil 2	40
Faksimil 3	45
Joseph Smith – Matteus	49
Joseph Smith – Historien	53
Trosartiklarna	70

INLEDNING

Den kostbara pärlan är ett urval av utsökt material som berör många betydelsefulla aspekter av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas tro och lära. Dessa texter översattes av och framställdes genom profeten Joseph Smith och de flesta publicerades i kyrkans tidskrifter på hans tid.

Den första samlingen material med titeln Den kostbara pärlan gjordes 1851 av äldste Franklin D. Richards, då medlem av de tolv rådgivare och president för den brittiska missionen. Avsikten var att några viktiga artiklar som hade haft begränsad spridning på Joseph Smiths tid skulle göras mer lättillgängliga. Då kyrkans medlemsantal växte i hela Europa och Amerika fanns ett behov av att göra dessa texter tillgängliga. Den kostbara pärlan fick stor spridning och blev senare ett av kyrkans standardverk genom beslut av presidentskapet och generalkonferensen i Salt Lake City den 10 oktober 1880.

Flera revisioner av innehållet har gjorts allt efter kyrkans behov. År 1878 tillkom delar av Moses bok som inte fanns med i den första upplagan. År 1902 togs vissa delar av Den kostbara pärlan bort, eftersom de också fanns med i Läran och förbunden. Uppdelning i kapitel och verser med fotnoter gjordes 1902. Den första utgåvan med tvåspaltiga sidor samt index kom 1921. Inga andra förändringar skedde förrän i april 1976, då två uppenbarade texter tillkom. År 1979 togs dessa två texter bort från Den kostbara pärlan och placerades i Läran och förbunden, där de nu utgör kapitlen 137 och 138. I den nuvarande upplagan har en del förändringar gjorts för att få texten att överensstämma med tidigare dokument.

Här följer en kort presentation av det nuvarande innehållet:

1. *Urval från Moses bok*. Ett utdrag ur 1 Moseboken i Joseph Smiths översättning av Bibeln, vilken han påbörjade i juni 1830.
2. *Abrahams bok*. En inspirerad översättning av Abrahams skrifter. Joseph Smith påbörjade översättningen 1835 efter det att han fått tag i egyptiska papyrusrullar. Översättningen publicerades som serie i *Times and Seasons* med början den 1 mars 1842 i Nauvoo i Illinois.
3. *Joseph Smith – Matteus*. Ett utdrag ur Matteus vittnesbörd i Joseph Smiths översättning av Bibeln (se Läran och förbunden 45:60–61 där den gudomliga uppmaningen ges att påbörja översättningen av Nya testamentet).
4. *Joseph Smith – Historien*. Utdrag ur Joseph Smiths officiella vittnesbörd och historia, vilka han och hans skrivare förberedde

1838–1839 och som publicerades som serie i *Times and Seasons* i Nauvoo i Illinois med början den 15 mars 1842.

5. *Trosartiklarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga*. En redogörelse av Joseph Smith, publicerad i *Times and Seasons* den 1 mars 1842 i samband med en kort historisk överblick över kyrkan, allmänt kallad Wentworth-brevet.

URVAL FRÅN MOSES BOK

Ett utdrag ur översättningen av Bibeln såsom den uppenbarades för profeten Joseph Smith från juni 1830 till februari 1831.

KAPITEL 1 (Juni 1830)

Gud uppenbarar sig för Mose – Mose förklaras – Han konfronterar med Satan – Mose ser många befolkade världar – Oräkneliga världar skapades av Sonen – Guds verk och härlighet är att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan.

GUDS ord som han ^atalade till Mose, då ^bMose blev förd upp på ett mycket högt berg,

² och han ^asåg Gud ^bansikte mot ansikte och han talade med honom, och ^cGuds härlighet vilade på Mose, varför Mose kunde ^duthärda hans närvaro.

³ Och Gud talade till Mose och sa: "Se, jag är Herren Gud den ^aAllsmäktige och ^bOändlig är mitt namn, för jag är utan dagars begynnelse och års ände, och är inte detta oändligt?"

⁴ Och se, du är min son, ^askåda därför, och jag ska visa dig mina ^bhänders verk, dock inte alla, för mina ^cverk är utan ^dände och likaså mina ^eord, för de upphör aldrig.

⁵ Därför kan ingen människa se alla mina verk utan att se hela min härlighet, och ingen människa kan se hela min härlighet och därefter förbli i köttet på jorden.

⁶ Och jag har ett uppdrag åt dig, min son Mose, och du är i min ^aEnföddes ^bavbild och min Enfödde är och ska vara ^cFrälsaren, för han är full av ^dnåd och ^esanning. Men det finns ^fingen Gud utom jag, och alla ting är närvarande för mig, för jag ^gkänner dem alla.

⁷ Och se, detta enda visar jag dig nu, min son Mose, för du är i världen och nu visar jag det för dig."

1 ^{1a} Alma 12:30;
Mose 1:42.

^b HFS Mose.

2 ^a 2 Mos. 3:6; 33:11;

jsö 2 Mos. 33:20, 23

(tillägget);

Joh. 1:18; 6:46;

Eth. 3:6–16; Mose 1:11.

^b 4 Mos. 12:6–8;

5 Mos. 34:10;

L&F 17:1.

^c 5 Mos. 5:24;

Mose 1:13–14, 25.

HFS Härlighet.

^d HFS Förklarad,

förklaring.

^{3a} Upp. 11:17; 19:6;

1 Ne. 1:14; L&F 121:4.

HFS Gud, gudomen.

^b Jes. 63:16;

L&F 19:9–12;

Mose 7:35.

HFS Oändlig.

^{4a} Mose 7:4.

^b Mose 7:32, 35–37.

^c Ps. 40:5; L&F 76:114.

^d Ps. 111:7–8; Mose 1:38.

^e 2 Ne. 9:16;

L&F 1:37–39.

HFS Guds ord.

^{6a} HFS Enfödde.

^b 1 Mos. 1:26;

Eth. 3:14–15;

Mose 1:13–16.

^c HFS Frälsaren.

^d Joh. 1:14, 17;

Alma 13:9.

HFS Näden.

^e Mose 5:7.

^f 1 Kung. 8:60;

Jes. 45:5–18, 21–22.

^g 1 Ne. 9:6; 2 Ne. 9:20;

Alma 18:32;

L&F 38:1–2.

HFS Allvetande.

8 Och det hände sig att Mose skådade och såg "världen i vilken han skapades, och Mose^b såg världen och dess ändar och alla människobarnen, vilka är och som blev skapade, och han^c häpnade och förundrades mycket däröver.

9 Och Guds närvaro drog sig bort från Mose så att hans härlighet inte vilade på Mose, och Mose överlämnades åt sig själv. Och när han överlämnades åt sig själv föll han till marken.

10 Och det hände sig att det dröjde många timmar innan Mose fick tillbaka sin naturliga "styrka som människa, och han sa till sig själv: "På grund av detta vet jag nu att människan är^b intet, vilket jag aldrig hade föreställt mig.

11 Men nu har mina egna ögon sett "Gud, dock inte mina^b naturliga utan mina andliga ögon, för mina naturliga ögon kunde inte ha sett honom, för jag skulle ha^c förvissnat och^d dött i hans närvaro, men hans härlighet vilade över mig och jag såg hans^e ansikte, för jag^f förklarades inför honom."

12 Och det hände sig att när Mose hade sagt dessa ord, se, då kom "Satan och^b frestade honom

och sa: "Mose, du människoson, tillbe mig."

13 Och det begav sig att Mose såg på Satan och sa: "Vem är du? För se, jag är en Guds "son, i hans Enföddes avbild, och var är din härlighet att jag skulle tillbe dig?"

14 För se, jag kunde inte se Gud utan att hans härlighet kom över mig och jag "förklarades inför honom. Men jag kan se dig som en naturlig människa. Är det inte förvisso så?"

15 Välsignat vare min Guds namn, för hans Ande har inte helt och hållet dragit sig bort från mig, eller var är annars din härlighet, för den är mörker för mig? Och jag kan skilja mellan dig och Gud, för Gud sa till mig: "Tillbe Gud, för endast honom ska du^b tjäna."

16 Gå bort, Satan, bedra mig inte, för Gud sa till mig: "Du är i min Enföddes "avbild."

17 Och han gav mig även befallningar när han ropade till mig ur den brinnande "busken och sa: "Åkalla Gud i min Enföddes namn och tillbe mig."

18 Och Mose sa vidare: "Jag ska inte upphöra med att åkalla Gud, jag har annat att fråga honom om, för hans härlighet

8a Mose 2:1.

b Mose 1:27.

c Ps. 8:3–4.

10a Dan. 10:8, 17;

1 Ne. 17:47;

Alma 27:17;

JS–H 1:20.

b Dan. 4:35;

Hel. 12:7.

11a HFS Gud, gudomen.

b L&F 67:10–13;

Mose 6:36.

c 2 Mos. 19:21.

d 2 Mos. 20:19.

e 1 Mos. 32:30;

Mose 7:4.

f Matt. 17:1–8.

HFS Förklarad,

förklaring.

12a Mose 4:1–4.

HFS Djävulen.

b Mose 6:49.

HFS Fresta, frestelser.

13a Ps. 82:6;

Hebr. 12:9;

1 Joh. 3:2.

14a HFS Förklarad,

förklaring.

15a Matt. 4:10.

HFS Tillbe, tillbedjan.

b 1 Sam. 7:3;

3 Ne. 13:24.

16a Mose 1:6.

17a 2 Mos. 3:2.

b Mose 5:8.

har vilat på mig och därför kan jag skilja mellan honom och dig. Gå bort, Satan.”

19 Och när nu Mose hade sagt dessa ord, ropade Satan med hög röst och rasade på jorden och befälde och sa: ”Jag är den ”Enfödde, tillbe mig.”

20 Och det hände sig att Mose började frukta storligen, och när han började frukta såg han ”helvetets bitterhet. Men han fick styrka när han ^båkallade Gud, och han befälde och sa: ”Gå bort från mig, Satan, för endast denna enda Gud kommer jag att tillbe, han som är härlighetens Gud.”

21 Och nu började ”Satan darra och jorden skakade, och Mose fick styrka och åkallade Gud och sa: ”I den Enföddes namn, gå bort Satan.”

22 Och det hände sig att Satan ropade med hög röst, med gråt och klagan och ”tandagnisslan, och han gick bort, ja, från Moses närhet, så att denne inte såg honom.

23 Och Mose bar nu vittne om detta, men på grund av ogudaktighet finns det inte bland människobarnen.

24 Och det hände sig att när Satan hade gått bort från Moses närhet, lyfte Mose sina ögon mot himlen, fylld av den ”Helige Anden som vittnar om Fadern och Sonen,

25 och medan han åkallade Guds namn såg han åter hans härlighet, för den vilade på honom, och han hörde en röst som sa: ”Välsignad är du, Mose, för jag, den Allsmäktige, har utvalt dig och du ska göras starkare än många ^avatten, för de ska lyda dina ^bbefallningar som om du vore ^cGud.

26 Och se, jag är med dig ända till dina dagars ände, för du ska ^abefria mitt folk från ^bträlldom, ja, mitt ^cutvalda ^dIsrael.”

27 Och det hände sig medan rösten ännu talade att Mose såg sig om och ^a”såg jorden, ja, hela jorden, och det fanns inte den minsta del därav som han inte såg, för han urskilde den genom Guds Ande.

28 Och han såg även dess invånare, och det fanns inte en enda själ som han inte såg, och han urskilde dem genom Guds Ande, och de var många till antalet, ja, otaliga som sanden på havets strand.

29 Och han såg många länder, och varje land kallades ^a”jord, och det fanns invånare på dess yta.

30 Och det hände sig att Mose åkallade Gud och sa: ”Säg mig, ber jag dig, varför det är så och på vilket sätt du gjort dem.”

31 Och se, Herrens härlighet vilade på Mose så att Mose stod i Guds närhet och talade med

19a Matt. 24:4–5.

20a HFS Helvetet.

b JS–H 1:15–16.

HFS Bön.

21a HFS Djävulen.

22a Matt. 13:41–42;

Mosiah 16:1–3.

24a HFS Helige

Anden, den.

25a 2 Mos. 14:21–22.

b HFS Kraft, makt;

Prästadöme.

c 2 Mos. 4:16.

26a 2 Mos. 3:7–12.

b 1 Ne. 17:23–25.

c HFS Utvald, utvalda.

d 1 Kung. 8:51–53.

HFS Israel.

27a L&F 88:47; Mose 1:8.

HFS Syner.

29a HFS Jorden.

honom ^aansikte mot ansikte. Och Herren Gud sa till Mose: "I min egen ^bavsikt har jag gjort alla dessa ting. Här är visdom och den förblir i mig.

32 Och genom min makts ^aord, hans som är min enfödde Son, som är full av ^bnåd och ^csanning, har jag skapat dem.

33 Och otaliga ^avärldar har jag ^bskapat, och jag skapade också dem i min egen avsikt, och genom Sonen, som är min ^cEnfödde, skapade jag dem.

34 Och den ^aförsta av alla människor har jag kallat ^bAdam, som är ^cmånga.

35 Men jag ger dig endast en berättelse om denna jord och dess invånare. För se, det finns många världar som har förgåtts genom min makts ord. Och det finns många som nu består, och oräkneliga är de för människan, men för mig är alla ting räknade, för de är mina och jag ^akänner dem."

36 Och det hände sig att Mose talade till Herren och sa: "Var barmhärtig mot din tjänare, o Gud, och berätta för mig om denna jord och dess invånare, och likaså om himlarna, och sedan ska din tjänare vara nöjd."

37 Och Herren Gud talade till Mose och sa: "^aHimlarna, de är många och de kan inte räknas för människor, men de är räknade för mig, för de är mina.

38 Och liksom en jord med dess himlar ska förgås, så ska en annan uppstå, och det finns ingen ^aände på mina verk, inte heller på mina ord.

39 För se, detta är mitt ^averk och min ^bhärlighet – att åstadkomma ^codödlighet och ^devigt liv för människan.

40 Och nu, min son Mose, ska jag tala till dig rörande denna jord på vilken du står, och du ska ^askriva ner det som jag ska tala.

41 Och på en dag när människobarnen ska akta mina ord för intet och ^ata bort många av dem från den bok som du ska skriva, se, då ska jag uppresa en annan dig ^blik, och ^cde ska åter finnas bland människobarnen, ja, bland alla som tror."

42 (Dessa ord ^atalades till Mose på berget, vars namn inte ska bli känt bland människobarnen. Och nu har de talats till dig. Visa dem inte för några andra än dem som tror. Ske alltså. Amen.)

31a 5 Mos. 5:4; Mose 1:11.

^b Jes. 45:17–18;

2 Ne. 2:14–15.

32a Joh. 1:1–4, 14;

Hebr. 1:1–3;

Upp. 19:13; Jakob 4:9;

Mose 2:1, 5.

HFS Jesus Kristus.

^b Ps. 19:1; Mose 5:7–8.

HFS Näden.

^c HFS Sanning.

33a Ps. 8:3–4; L&F 76:24;

Mose 7:29–30.

^b HFS Skapa, skapelsen.

^c Mose 1:6.

34a Mose 3:7.

^b Abr. 1:3.

HFS Adam.

^c Mose 4:26; 6:9.

35a Mose 1:6; 7:36.

HFS Allvetande.

37a Abr. 4:1.

HFS Himlen.

38a Mose 1:4.

39a Rom. 8:16–17;

2 Ne. 2:14–15.

HFS Återlösningssplanen.

^b HFS Härlighet.

^c HFS Odödlig, odödlighet.

^d HFS Evigt liv.

40a 2 Ne. 29:11–12.

41a 1 Ne. 13:23–32;

Mose 1:23.

^b 2 Ne. 3:7–19.

^c 1 Ne. 13:32, 39–40;

L&F 9:2.

42a Mose 1:1.

KAPITEL 2
(Juni–oktober 1830)

Gud skapar himlarna och jorden – Alla former av liv skapas – Gud gör människan och ger henne herravälde över allt annat.

OCH det hände sig att Herren talade till Mose och sa: "Se, jag ^auppenbarar för dig rörande denna ^bhimmel och denna ^cjord. Skriv ner de ord som jag talar. Jag är begynnelsen och änden, ^dGud den Allsmäktige. Genom min ^eEnfödde ^fskapade jag allt detta, ja, i begynnelsen skapade jag himlen och jorden på vilken du står."

2 Och ^cjorden var formlös och tom, och jag lät mörker komma över djupets yta, och min Ande svävade över vattenytan, för jag är Gud.

3 Och jag, Gud, sa: "Låt det bli ^aljus, och det blev ljus."

4 Och jag, Gud, såg ljuset och att ljuset var ^agott. Och jag, Gud, skilde ljuset från mörkret.

5 Och jag, Gud, kallade ljuset dag och mörkret kallade jag natt, och detta gjorde jag genom min makts ^aord, och det skedde såsom jag ^btalade. Och det blev afton och det blev morgon den första ^cdagen.

6 Och vidare sa jag, Gud: "Låt det bli ett ^avalv mitt i vattnet", och det skedde alldeles som jag

talade, och jag sa: "Låt det skilja vattnen från vattnen", och det skedde så.

7 Och jag, Gud, gjorde valvet och skilde ^avattnen, ja, de stora vattnen under valvet från vattnen ovanför valvet, och det skedde alldeles som jag talade.

8 Och jag, Gud, kallade valvet ^ahimmel, och det blev afton och det blev morgon den andra dagen.

9 Och jag, Gud, sa: "Låt samla vattnen under himlen till ^aen enda plats", och det skedde så. Och jag, Gud, sa: "Låt torra marken komma fram", och det skedde så.

10 Och jag, Gud, kallade torra marken ^aland, och vattensamlingarna kallade jag hav. Och jag, Gud, såg att allt som jag hade gjort var gott.

11 Och jag, Gud, sa: "Låt jorden frambringa ^agräs, fröbärande örter, fruktträd som efter sitt slag bär frukt samt träd som bär frukt med frön i sig, på jorden", och det skedde alldeles som jag talade.

12 Och jorden frambringade gräs, varje fröbärande ört efter sitt slag och träd som bär frukt med frön i sig efter deras slag, och jag, Gud, såg att allt som jag hade gjort var gott.

13 Och det blev afton och det blev morgon den tredje dagen.

2 1a Mose 1:30, 36.

b HFS Himlen.

c Mose 1:8.

d HFS Gud, gudomen – Gud Fadern.

e HFS Enfödde.

f HFS Skapa, skapelsen.

2a 1 Mos. 1:2;

Abr. 4:2.

3a L&F 88:6–13.

HFS Ljus, Kristi ljus.

4a 1 Mos. 1:4;

Abr. 4:4.

5a Mose 1:32.

b 2 Kor. 4:6.

c 1 Mos. 1:5.

6a 1 Mos. 1:6–8.

7a Abr. 4:9–10.

8a HFS Himlen.

9a 1 Mos. 1:9;

Abr. 4:9.

10a HFS Jorden.

11a 1 Mos. 1:11–12;

Abr. 4:11–12.

14 Och jag, Gud, sa: "Låt det bli ljus på himlavalvet för att skilja dagen från natten och låt dem vara till tecken och till årstider och till dagar och till år,

15 och låt dem vara till ljus på himlavalvet för att ge ljus på jorden." Och det skedde så.

16 Och jag, Gud, gjorde två stora ljus, det större "ljuset till att råda över dagen och det mindre ljuset till att råda över natten. Och det större ljuset var solen, och det mindre ljuset var månen, och även stjärnorna gjordes alldeles enligt mitt ord.

17 Och jag, Gud, satte dem på himlavalvet till att ge ljus på jorden,

18 och solen till att råda över dagen, och månen till att råda över natten och till att skilja ljuset från mörkret. Och jag, Gud, såg att allt som jag hade gjort var gott.

19 Och det blev afton och det blev morgon den fjärde dagen.

20 Och jag, Gud, sa: "Låt vattnen frambringa ett vimmel av levande varelser och fåglar som kan flyga över jorden i det öppna himlavalvet."

21 Och jag, Gud, skapade stora "valar och alla slags levande varelser som rör sig i vattnet, och vattnet frambringade ett vimmel av dem efter deras slag, och varje bevingad fågel efter sitt slag. Och jag, Gud, såg att allt som jag hade skapat var gott.

22 Och jag, Gud, välsignade dem och sa: "Var fruktsamma och "föröka er, och fyll vattnen i havet och låt fåglarna föröka sig på jorden."

23 Och det blev afton och det blev morgon den femte dagen.

24 Och jag, Gud, sa: "Låt jorden frambringa levande varelser efter deras slag, boskapsdjur och kräldjur och jordens djur efter deras slag." Och det skedde så.

25 Och jag, Gud, skapade djuren efter deras slag, och boskapsdjuren efter deras slag, och alla kräldjur på jorden efter deras slag. Och jag, Gud, såg att allt detta var gott.

26 Och jag, Gud, sa till min "Enfödde som var med mig från begynnelsen: "Låt oss ^bgöra människan till vår 'avbild och till att vara oss lika", och det skedde så. Och jag, Gud, sa: "Låt dem få "herravälde över fiskarna i havet och över fåglarna i luften och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som krälar på jorden."

27 Och jag, "Gud, skapade människan till min egen avbild, till min Enföddes avbild skapade jag henne, till man och kvinna skapade jag dem.

28 Och jag, Gud, välsignade dem och sa till dem: "Var fruktsamma och "föröka er och uppfyll jorden och lägg den under er, och ha herravälde

16a 1 Mos. 1:16.

21a 1 Mos. 1:21;
Abr. 4:21.

22a 1 Mos. 1:22–25;
Abr. 4:22–25.

26a HFS Jesus Kristus.

b HFS Skapa, skapelsen.

c 1 Mos. 1:26–27;
Mose 6:8–10;
Abr. 4:26–27.

d 1 Mos. 1:28;

Mose 5:1;
Abr. 4:28.

27a HFS Gud, gudomen.
28a Mose 5:2.

över fiskarna i havet och över fåglarna i luften och över allt levande som rör sig på jorden.”

29 Och jag, Gud, sa till människan: ”Se, jag har gett dig alla fröbärande örter som finns på hela jordens yta, och alla träd varpå det finns frukt av ett träd som ger frön. Detta ska vara till föda åt er.

30 Och åt alla jordens djur och åt alla luftens fåglar och åt allt som krälar på jorden, som jag ger liv, ska ges alla rena örter till föda.” Och det skedde alldeles som jag talade.

31 Och jag, Gud, såg allt som jag hade gjort och se, allt som jag hade gjort var mycket ”gott. Och det blev afton och det blev morgon den ^bsjätte dagen.

KAPITEL 3

(Juni–oktober 1830)

Gud skapade allting andligt innan det var i sitt naturliga tillstånd på jorden – Han skapade mannen, det första köttet på jorden – Kvinnan är en lämplig hjälp åt mannen.

SÅ ”fullbordades himlen och jorden och hela deras ^bhärskara.

2 Och på sjunde dagen avslutade jag, Gud, mitt verk och allt som jag hade gjort, och jag

”vilade på ^bsjunde dagen från allt mitt verk, och allt som jag hade gjort var fullbordat, och jag, Gud, såg att det var gott.

3 Och jag, Gud, ”välsignade den sjunde dagen och helgade den, därför att jag på den hade vilat från allt mitt ^bverk, vilket jag, Gud, hade skapat och gjort.

4 Och se, nu säger jag dig att detta är himlens och jordens tidsperioder när de skapades den dag då jag, Herren Gud, gjorde himlen och jorden,

5 och varje planta på marken ”innan den var i jorden, och varje ört på marken innan den växte. För jag, Herren Gud, ^bskapade allt varom jag har talat ”andligt, innan det var i sitt naturliga tillstånd på jordens yta. För jag, Herren Gud, hade inte låtit det regna på jordens yta. Och jag, Herren Gud, hade ”skapat alla människobarnen, men ännu inte någon människa att bruka ”jorden, för jag ^fskapade dem i ^ghimlen, och det fanns ännu inte kött på jorden, inte heller i vattnet eller i luften.

6 Men jag, Herren Gud, talade och en ”dimma steg upp från jorden och vattnade hela markens yta.

7 Och jag, Herren Gud,

29a 1 Mos. 1:29–30;

Abr. 4:29–30.

31a 1 Mos. 1:31;

L&F 59:16–20.

b 2 Mos. 20:11;

Abr. 4:31.

3 1a HFS Skapa,

skapelsen.

b 1 Mos. 2:1;

Abr. 5:1.

2a 1 Mos. 2:2–3;

Abr. 5:2–3.

HFS Vila.

b HFS Sabbatsdagen.

3a Mosiah 13:19.

b 2 Mos. 31:14–15.

5a 1 Mos. 2:4–5;

Abr. 5:4–5.

b Mose 6:51.

c L&F 29:31–34;

Abr. 3:23.

HFS Andlig skapelse.

d HFS Anden.

e 1 Mos. 2:5.

f HFS Människa,

människor –

Människan, vår

himmelske Faderns

andebarn.

g HFS Himlen.

6a 1 Mos. 2:6.

formade människan av markens "stoft och blåste in livsanden i hennes näsborrar, och ^bmänniskan blev en levande "själ, det "första köttet på jorden, likaså den första människan. Allting var emellertid skapat förut, men det skapades andligen och gjordes enligt mitt ord.

8 Och jag, Herren Gud, planterade en lustgård österut i "Eden, och däri satte jag mannen som jag hade format.

9 Och upp ur marken lät jag, Herren Gud, varje träd som är tilltalande i människors ögon, växa i sitt naturliga tillstånd och människan kunde se det. Och det blev också en levande själ. För det var andligt den dag jag skapade det, för det förblev i den sfär vari jag, Gud, skapade det, ja, allt som jag beredde att brukas av människan, och människan såg att det var gott till föda. Och jag, Herren Gud, planterade även "livets träd mitt i lustgården, och även ^bträdet med kunskap om gott och ont.

10 Och jag, Herren Gud, lät en flod utgå från Eden för att vattna lustgården, och därifrån delade den sig i fyra "huvudgrenar.

11 Och jag, Herren Gud, gav den första namnet Pison, och den flyter runt hela landet Havila, där jag, Herren Gud, skapade mycket guld.

12 Och det landets guld var gott, och där fanns bdelliumharts och onyxsten.

13 Och namnet på den andra floden var Gihon, den som omger hela landet Etiopien.

14 Och den tredje flodens namn var Hiddekel, det är den som flyter mot östra delen av Assyrien. Och den fjärde floden var Euftrat.

15 Och jag, Herren Gud, tog mannen och satte honom i Edens lustgård, till att odla och sköta den.

16 Och jag, Herren Gud, befallde mannen och sa: "Av varje träd i lustgården får du fritt äta,

17 men av trädet med kunskap om gott och ont ska du inte äta. Dock får du själv "välja, för det är givet dig, men kom ihåg att jag förbjuder det, för den ^bdag du äter därav ska du förvisso "dö."

18 Och jag, Herren Gud, sa till min "Enfödde att det inte är gott för mannen att vara ensam, därför ska jag göra en lämplig ^bmedhjälpare åt honom.

19 Och ur jorden formade jag, Herren Gud, alla markens djur och alla fåglar i luften, och befallde att de skulle komma fram till Adam för att se vad han skulle kalla dem. Och även de var levande själar, för jag, Gud, blåste in livsanden i dem och befallde att vad Adam än

7a 1 Mos. 2:7;
Mose 4:25; 6:59;
Abr. 5:7.

b HFS Adam.

c HFS Själen.

d Mose 1:34.

8a HFS Eden.

9a HFS Livets träd.

b 1 Mos. 2:9.

10a 1 Mos. 2:10.

17a Mose 7:32.

HFS Handlingsfrihet.

b Abr. 5:13.

c 1 Mos. 2:17.

HFS Döden, den fysiska;

Dödlig, dödligheten.

18a HFS Enfödde.

b 1 Mos. 2:18;

Abr. 5:14.

kallade varje levande varelse, det skulle den heta.

20 Och Adam gav namn åt alla boskapsdjur och åt luftens fåglar och åt alla markens djur, men åt Adam fanns det ingen lämplig medhjälpare.

21 Och jag, Herren Gud, lät en djup sömn falla över Adam, och han sov, och jag tog ett av hans revben och fyllde dess plats med kött.

22 Och av det revben som jag, Herren Gud, hade tagit från mannen, gjorde jag en "kvinna och förde henne fram till mannen.

23 Och Adam sa: "Jag vet nu att detta är ben av mina ben och "kött av mitt kött. Hon ska heta maninna, för av man blev hon tagen."

24 Därför ska en man lämna sin far och sin mor och "hålla sig till sin hustru, och de ska vara ^bett kött.

25 Och mannen och hans hustru var båda nakna och blygdes inte.

KAPITEL 4

(Juni–oktober 1830)

Hur Satan blev djävulen – Han frestar Eva – Adam och Eva faller, och döden kommer in i världen.

Och jag, Herren Gud, talade till

Mose och sa: "Denne "Satan som du har befallt i min Enföddes namn är densamme som var från ^bbegynnelsen, och som kom inför mig och sa: 'Se, här är jag, sänd mig. Jag ska vara din son, och jag ska återlösa hela människosläktet så att inte en enda själ ska gå förlorad, och 'jag ska förvisso göra det, ge mig därför din ära.'"

2 Men se, min älskade "Son, som var min Älskade och ^bUtvalde från begynnelsen, sa till mig: "'Fader, ske din "vilja, och "äran vare din för evigt."

3 Och eftersom denne Satan nu gjorde "uppror mot mig och försökte omintetgöra människans ^bhandlingsfrihet som jag, Herren Gud, hade gett henne, och även ville att jag skulle ge honom min egen makt, lät jag "nedstörta honom genom min Enföddes makt.

4 Och han blev Satan, ja, djävulen, alla "lögners fader, för att bedra och förblinda människorna och leda dem som fångar enligt sin vilja, ja, alla som inte vill hörsamma min röst.

5 Och ormen var nu "listigare än alla andra markens djur som jag, Herren Gud, hade skapat.

6 Och Satan ingav ormen i hjärtat (för han hade dragit

22a HFS Eva;
Kvinna, kvinnor.

23a 1 Mos. 2:23;
Abr. 5:17.

24a 1 Mos. 2:24;
L&F 42:22; 49:15–16;
Abr. 5:17–18.

b HFS Äktenskap,
gifta sig.

4 1a HFS Djävulen.

b L&F 29:36–37.

c Jes. 14:12–15.

2a HFS Jesus Kristus.

b Mose 7:39;

Abr. 3:27.

HFS Förutordination.

c HFS Gud, gudomen –
Gud Fadern.

d Luk. 22:42.

e HFS Härlighet.

3a HFS Rådet i himlen.

b HFS Handlingsfrihet.

c L&F 76:25–27.

4a 2 Ne. 2:18;

L&F 10:25.

HFS Bedra, bedrägeri;

Lögn.

5a 1 Mos. 3:1;

Mosiah 16:3;

Alma 12:4.

många till sig) och han försökte också bedra "Eva, för han kände inte till Guds avsikt och därför försökte han förgöra världen.

7 Och han sa till kvinnan: "Har Gud verkligen sagt: 'Ni ska inte äta av varje träd i "lustgården?"'" (Och han talade genom ormens mun).

8 Och kvinnan sa till ormen: "Vi får äta av frukten från träden i lustgården,

9 men om frukten på det träd som du ser mitt i lustgården har Gud sagt: 'Ni ska inte äta därav, inte heller ska ni röra vid det, för då dör ni.'"

10 Och ormen sa till kvinnan: "Ni ska förvisso inte dö,

11 för Gud vet att den dag ni äter därav ska era "ögon öppnas, och ni ska bli som gudar, med ^bkunskap om gott och ont."

12 Och när kvinnan såg att trädet var gott till föda, och att det var tilltalande för ögonen och var ett träd som var "lockande, för det kunde göra henne vis, tog hon av dess frukt och ^båt, och hon gav också till sin man som var med henne, och han åt.

13 Och bådas ögon öppnades, och de insåg att de hade varit "nakna. Och de sydde ihop fikonlöv och gjorde sig förkläden.

14 Och de hörde Herren Guds röst när de "vandrade i lustgården i dagens svalka. Och Adam och hans hustru gick bort

för att gömma sig från Herren Guds närhet bland träden i lustgården.

15 Och jag, Herren Gud, kallade på Adam och sa till honom: "Vart "går du?"

16 Och han sa: "Jag hörde din röst i lustgården och jag blev förskräckt, eftersom jag såg att jag var naken, och jag gömde mig."

17 Och jag, Herren Gud, sa till Adam: "Vem talade om för dig att du var naken? Har du ätit av det träd som jag befalld dig att du inte skulle äta av, för om du gjorde det skulle du förvisso "dö?"

18 Och mannen sa: "Den kvinna du gav mig, och som du befalld skulle stanna hos mig, hon gav mig av frukten från det trädet och jag åt."

19 Och jag, Herren Gud, sa till kvinnan: "Vad är det du har gjort?" Och kvinnan sa: "Ormen "bedrog mig och jag åt."

20 Och jag, Herren Gud, sa till ormen: "Eftersom du har gjort detta, ska du "förbannas mer än alla kreatur och mer än markens alla djur. På din buk ska du kräla, och stoft ska du äta i alla dina livsdagar.

21 Och jag ska sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, mellan din avkomma och hennes avkomma, och han ska krossa ditt huvud och du ska krossa hans häl."

6a HFS Eva.

7a HFS Eden.

11a 1 Mos. 3:3–6;
Mose 5:10.

b Alma 12:31.

12a 1 Mos. 3:6.

b HFS Adams och
Evas fall.

13a 1 Mos. 2:25.

14a 1 Mos. 3:8.

15a 1 Mos. 3:9.

17a Mose 3:17.

19a 1 Mos. 3:13;
Mosiah 16:3.

20a 1 Mos. 3:13–15.

22 Till kvinnan sa jag, Herren Gud: "Jag ska storligen mångfaldiga din möda och ditt havandeskap. Med "möda ska du föda barn. Och din åtrå ska vara till din make och han ska råda över dig."

23 Och till Adam sa jag, Herren Gud: "Eftersom du har hörsammat din hustrus röst och har ätit av frukten från det träd om vilket jag befalld dig och sa: 'Du ska inte äta därav', så ska marken vara förbannad för din skull. Med möda ska du äta därav alla dina livsdagar.

24 Även törne och tistel ska den frambringa åt dig, och du ska äta av markens örter.

25 I ditt anletes "svett ska du äta ditt bröd till dess du vänder åter till jorden – för du ska förvisso dö – för ut ur den har du tagits. För du var ^bstoft, och till stoft ska du återgå."

26 Och Adam gav sin hustru namnet Eva, eftersom hon var moder till alla levande, för så har jag, Herren Gud, kallat den första av alla kvinnor, vilka är "många.

27 Och jag, Herren Gud, gjorde skinnkläder åt Adam och även åt hans hustru och "klädde dem.

28 Och jag, Herren Gud, sa till min Enfödde: "Se, "mannen har blivit som en av oss med

^bkunskap om gott och ont. Och för att han nu inte ska sträcka ut sin hand och även "äta av ^dlivets träd och äta och leva för evigt,

29 vill jag, Herren Gud, därför sända ut honom från "Edens lustgård till att bruka jorden från vilken han togs.

30 För lika visst som jag, Herren Gud, lever, lika visst ska mina "ord inte återvända tomma, för som de utgår ur min mun måste de uppfyllas."

31 Därför drev jag ut mannen, och jag satte öster om Edens lustgård "keruber och ett flamm- ande svärd, vilket svängde i alla riktningar för att bevaka vägen till livets träd.

32 (Och dessa är de ord som jag talade till min tjänare Mose, och de är sanna och alldeles som jag vill, och jag har talat dem till dig. Se till att du inte visar dem för någon människa förrän jag befäller dig, utom för dem som tror. Amen.)

KAPITEL 5

(Juni–oktober 1830)

Adam och Eva föder barn – Adam frambär offer och tjänar Gud – Kain och Abel föds – Kain gör uppror, älskar Satan mer än Gud och blir Förtappelse – Mord och ogudaktighet sprider

22a 1 Mos. 3:16.

25a 1 Mos. 3:17–19.

HFS Adams och Evas fall.

b 1 Mos. 2:7; Mose 6:59; Abr. 5:7.

26a Mose 1:34; 6:9.

27a HFS Anständighet.

28a 1 Mos. 3:22.

HFS Människa, människor – Människan kan bli som vår himmelske Fader.

b HFS Kunskap.

c Alma 42:4–5.

d 1 Mos. 2:9; 1 Ne. 11:25;

Mose 3:9.

HFS Livets träd.

29a HFS Eden.

30a 1 Kung. 8:56; L&F 1:38.

31a Alma 42:3.

HFS Keruber.

sig – Evangeliet blir predikat från begynnelsen.

OCH det begav sig sedan jag, Herren Gud, hade drivit ut dem, att Adam började bruka jorden och "råda över markens alla djur och äta sitt bröd i sitt anletes svett såsom jag, Herren, hade befallt honom. Och även hans hustru Eva arbetade tillsammans med honom.

2 Och Adam kände sin hustru och hon "födde honom söner och "döttrar, och de började att "föröka sig och uppfylla jorden.

3 Och alltifrån den stunden började Adams söner och "döttrar att dela sig två och två i landet, och bruka jorden och vakta hjordar, och de födde också söner och döttrar.

4 Och Adam och hans hustru Eva åkallade Herrens namn, och från vägen till "Edens lustgård hörde de Herrens röst tala till sig, och de såg honom inte för de var utestängda från hans "närhet.

5 Och han gav dem befallningar att de skulle "tillbe Herren sin Gud och offra

"förstlingarna i sina hjordar som offer åt Herren. Och Adam "lydde Herrens befallningar.

6 Och efter många dagar visade sig en Herrens "ängel för Adam och sa: "Varför frambar du "offer åt Herren?" Och Adam sa till honom: "Jag vet inte, endast att Herren befallde mig."

7 Och då talade ängeln och sa: "Detta är en "sinnebild för "offret av Faderns Enfödde, han som är full av "nåd och sanning."

8 Därför ska du göra allt du gör i "Sonens namn, och du ska "omvända dig och "åkalla Gud i Sonens namn evinnerligen.

9 Och på den dagen föll den "Helige Anden, som vittnar om Fadern och Sonen, på Adam och sa: "Jag är Faderns "Enfödde från begynnelsen, härefter och för evigt, och eftersom du har "fallit kan du bli "återlöst, och likaså hela människosläktet, ja, alla som vill."

10 Och på den dagen välsignade Adam Gud och blev "fylld av den Helige Anden och började "profetera om jordens alla släkter och sa: "Välsignat vare

5 1a Mose 2:26.

2a 1 Mos. 5:4.

b L&F 138:39.

c 1 Mos. 1:28;
Mose 2:28.

3a Mose 5:28.

4a HFS Eden.

b Alma 42:9.

5a HFS Tillbe, tillbedjan.

b 2 Mos. 13:12–13;

4 Mos. 18:17;

Mosiah 2:3.

HFS Förstfödde.

c HFS Lyda, lydig,
lydnad.

6a HFS Änglar.

b HFS Offer.

7a HFS Jesus Kristus –
Liknelser eller
symboler rörande
Kristus.

b Alma 34:10–15.

HFS Blod.

c Mose 1:6, 32.

HFS Näden.

8a 2 Ne. 31:21.

b Mose 6:57.

HFS Omvända sig,
omvändelse.

c HFS Bön.

9a HFS Helige
Anden, den.

b HFS Enfödde;

Jesus Kristus.

c HFS Adams och Evas
fall;

Döden, den andliga.

d Mosiah 27:24–26;

L&F 93:38;

TA 1:3.

HFS Återlösa, återlöst,

återlösning;

Återlösningssplanen.

10a HFS Född på nytt,

född av Gud.

b L&F 107:41–56.

HFS Profetia,
profetera.

Guds namn, för på grund av min överträdelse har mina ögon öppnats, och här i livet ska jag ha 'glädje och i "köttet ska jag åter få se Gud."

11 Och hans hustru "Eva hörde allt detta och glädde sig och sa: "Om det inte vore för vår överträdelses skull, skulle vi aldrig ha fått ^bavkomlingar, och skulle aldrig ha haft kunskap om gott och ont och känt glädjen över vår återlösning och det eviga livet som Gud ger till alla de lydiga."

12 Och Adam och Eva välsignade Guds namn och de "kungjorde allt för sina söner och sina döttrar.

13 Och "Satan kom ibland dem och sa: "Även jag är en Guds son." Och han befallde dem och sa: "Tro inte på det", och de ^btrodde inte på det, och de "älskade Satan mer än Gud. Och alltifrån den stunden började människorna bli "köttsliga, sinnliga och djävulska.

14 Och Herren Gud kallade på människorna överallt genom den "Helige Anden och befallde dem att de skulle omvända sig.

15 Och alla som "trodde på Sonen och omvände sig från sina synder skulle bli ^bfrälsta, och alla som inte trodde och inte omvände sig skulle bli

"fördömda. Och orden gick ut ur Guds mun som ett bestämt påbud och därför måste de uppfyllas.

16 Och Adam och hans hustru Eva upphörde inte att åkalla Gud. Och Adam kände sin hustru Eva och hon blev havande och födde "Kain och sa: "Jag har fått en man från Herren, därför får han inte förkasta hans ord." Men se, Kain hörsammade inte och sa: "Vem är Herren att jag skulle känna honom?"

17 Och hon blev åter havande och födde hans bror "Abel. Och Abel ^bhörsammade Herrens röst. Och Abel var fårskötare, men Kain var jordbrukare.

18 Och Kain "älskade Satan mer än Gud. Och Satan befallde honom och sa: "^bFrambär ett offer åt Herren."

19 Och med tiden hände det sig att Kain av markens frukt bar fram ett offer åt Herren.

20 Och även Abel bar fram av det förstfödda i sin hjord och dess fetma. Och Herren såg till Abel och till hans "offer,

21 men till Kain och till hans "offer såg han inte. Nu visste Satan detta och det behagade honom. Och Kain blev mycket vred, och hans uppsyn mörknade.

10c HFS Glädje.

d Job 19:26;

2 Ne. 9:4.

11a HFS Eva.

b 2 Ne. 2:22–23.

12a 5 Mos. 4:9.

13a HFS Djävulen.

b HFS Otro.

c Mose 6:15.

d HFS Köttslig;

Naturliga

människan, den.

14a Joh. 14:16–18, 26.

15a HFS Tro.

b HFS Frälsning.

c L&F 42:60.

HFS Fördöma,

fördömmelse.

16a 1 Mos. 4:1–2.

HFS Kain.

17a HFS Abel.

b Hebr. 11:4.

18a L&F 10:20–21.

b L&F 132:8–11.

20a HFS Offer;

Offergåva.

21a 1 Mos. 4:3–7.

22 Och Herren sa till Kain: "Varför är du vred? Varför är din uppsyn så mörk?"

23 Om du gör gott, ska du bli "godtagen. Om du inte gör gott, lurar synden vid dörren och Satan önskar att ha dig. Och om du inte hörsammar mina befallningar, kommer jag att överlämna dig, och det ska ske dig enligt hans önskan. Och du ska råda över honom.

24 För alltifrån denna stund ska du vara fader till hans lögner. Du ska kallas "Förtappelse, för även du var till före världen.

25 Och i kommande dagar ska det sägas att dessa "avskyvårdheter kom från Kain, för han förkastade det större rådet som kom från Gud. Och detta är en förbannelse som jag ska sätta på dig, om du inte omvänder dig."

26 Och Kain vredgades och lyssnade inte längre till Herrens röst, inte heller till sin bror Abel som vandrade i helighet inför Herren.

27 Och Adam och hans hustru sörjde inför Herren för Kains och hans bröders skull.

28 Och det hände sig att Kain tog en av sina bröders döttrar till hustru, och de "älskade Satan mer än Gud.

29 Och Satan sa till Kain: "Svär mig vid din strupe, och om du

berättar det ska du dö. Och låt dina bröder svära vid sina huvuden och vid den levande Guden att de inte berättar det, för om de berättar det ska de förvisso dö, och detta för att din far inte ska få veta det. Och denna dag ska jag överlämna din bror Abel i dina händer."

30 Och Satan svor inför Kain att han skulle göra som denne befallde, och allt detta skedde i hemlighet.

31 Och Kain sa: "Jag är verkligen Mahan, denna stora hemlighets mästare, så att jag kan "mörda och skaffa mig vinning." Därför kallades Kain Mäster ^bMahan och han berömde sig av sin ogudaktighet.

32 Och Kain gick ut på fältet, och Kain talade med sin bror Abel. Och det hände sig medan de var ute på fältet att Kain överföll sin bror Abel och dräpte honom.

33 Och Kain "berömde sig av vad han hade gjort och sa: "Jag är fri. Förvisso faller min brors hjordar i mina händer."

34 Och Herren sa till Kain: "Var är din bror Abel?" Och han svarade: "Jag vet inte. Är jag min brors "väktare?"

35 Och Herren sa: "Vad har du gjort? Rösten av din brors blod ropar till mig från marken.

36 Och nu ska du bli förbannad i fråga om den jord som har

23a 1 Mos. 4:7;
L&F 52:15; 97:8.

24a HFS Förtappelsens
söner.

25a Hel. 6:26-28.

28a Mose 5:13.

31a HFS Mord.
b DVS "sinne",
"förgörare" och
"den store" är
tänkbara innebörder
av stammen i

ordet "Mahan".
33a HFS Högmod;
Världslighet;
34a 1 Mos. 4:9.

öppnat sin mun för att ta emot din brors blod ur din hand.

37 När du hädanefter brukar jorden ska den inte ge dig sin kraft. En "flyktning och en kringflackande ska du vara på jorden."

38 Och Kain sa till Herren: "Satan "frestade mig för min brors hjordars skull. Och jag vredgades även eftersom du godtog hans offer och inte mitt. Mitt straff är större än jag kan uthärda.

39 Se, du har i dag drivit mig bort från Herrens ansikte, och från ditt ansikte ska jag vara dold. Och jag ska vara en flyktning och en kringflackande på jorden, och det ska ske att den som finner mig kommer att dräpa mig på grund av min ondska, för den är inte dold för Herren."

40 Och jag, Herren, sa till honom: "Vem som än dräper dig ska bli hämnad sjufaldigt." Och jag, Herren, satte ett "märke på Kain, så att den som finner honom inte ska döda honom.

41 Och Kain utestängdes från Herrens "närhet och bodde med sin hustru och många av sina bröder i landet Nod, öster om Eden.

42 Och Kain kände sin hustru,

och hon blev havande och födde Enok, och han födde även många söner och döttrar. Och han byggde en stad och han uppkallade "staden efter sin son Enok.

43 Och åt Enok föddes Irad och andra söner och döttrar. Och Irad födde Mehujael och andra söner och döttrar. Och Mehujael födde Metusael och andra söner och döttrar. Och Metusael födde Lemek.

44 Och Lemek tog sig två hustrur, den ena hette Ada och den andra hette Silla.

45 Och Ada födde Jabal. Han blev fader till dem som bor i tält, och de var boskapskötare. Och hans bror hette Jubal, han blev fader till alla dem som hanterar harpa och pipa.

46 Och Silla, hon födde även Tubal-Kain som undervisade i alla slags hantverk av koppar och järn. Och Tubal-Kains syster hette Naama.

47 Och Lemek sa till sina hustrur Ada och Silla: "Lyssna till min röst, ni Lemeks hustrur, hörsamma mina ord, för jag har dräpt en man för mina sår och en yngling för min skada.

48 Om Kain ska bli hämnad sjufaldigt, då ska sannerligen Lemek bli hämnad "sjuttio och sjufaldigt."

37a 1 Mos. 4:11-12.

38a HFS Begär, begärelse; Fresta, frestelser.

40a 1 Mos. 4:15.

41a Mose 6:49.

42a dvs det fanns en man som hette Enok i Kains släktlinje, och en stad med samma

namn bland hans folk. Förväxla inte dessa med Enok i Sets rättfärdiga linje och med dennes stad, Sion, som även den kallades "Enoks stad".

48a dvs Lemek skröt om

att Satan skulle göra mer för honom än han hade gjort för Kain. Orsakerna till hans antagande ges i verserna 49 och 50. 1 Mos. 4:24.

49 För Lemek hade ingått ett "förbund med Satan på samma sätt som Kain, varigenom han blev Mäster Mahan, mästare till denna stora hemlighet som Satan edsvor Kain. Och Irad, Enoks son, som hade känt till deras hemlighet, började avslöja den för Adams söner.

50 Därför blev Lemek vred och dräpte honom, inte såsom Kain dräpte sin bror Abel för vinnings skull, utan han dräpte honom för edens skull.

51 För ända sedan Kains dagar fanns det en "hemlig samman-svärjning, och deras gärningar utövades i mörkret, och var och en av dem kände sin broder.

52 Därför förbannade Herren Lemek och hans hus och alla dem som hade slutit förbund med Satan, för de höll inte Guds bud och det misshagade Gud och han betjänade dem inte. Och deras gärningar var avskyvärdheter som började spridas bland alla människornas "söner. Och den fanns bland människornas söner.

53 Och bland människornas döttrar talades det inte om detta, eftersom Lemek hade talat om hemligheten för sina hustrur, och de satte sig upp mot honom och kungjorde detta vida omkring och hade inget medlidande.

54 Därför blev Lemek föraktad

och utstött och kom inte ut bland människornas söner, för att han inte skulle dö.

55 Och på så sätt började "mörkets gärningar att få överhand bland alla människornas söner.

56 Och Gud förbannade jorden med en svår förbannelse samt vredgades på de ogudaktiga, ja, på alla människornas söner som han hade gjort,

57 för de ville inte hörsamma hans röst, inte heller tro på hans "enfödde Son, ja, på honom som han förkunnade skulle komma i tidens mitt och som var beredd redan före världens grundläggning.

58 Och på så sätt började "evangeliet att predikas från begynnelsen, och det förkunnades av heliga ^bänglar, utsända från Guds närhet, och av hans egen röst och genom den "Helige Andens gåva.

59 Och på så sätt bekräftades allting för Adam genom en helig förordning och evangeliet predikades och ett påbud sändes ut att det skulle förbli i världen intill dess ände, och så skedde det. Amen.

KAPITEL 6

(November–december 1830)

Adams avkomlingar för en minnesbok – Hans rättfärdiga efterkommande predikar omvänd-

49a HFS Ed.

51a HFS Hemliga sammansvärjningar.

52a Mose 8:14–15.

55a HFS Mörker, andligt;

Ogudaktig, ogudaktighet.

57a HFS Jesus Kristus.

58a HFS Evangeliet.

b Alma 12:28–30;

Moro. 7:25, 29–31.

HFS Änglar.

c HFS Helige Andens gåva, den.

else – Gud uppenbarar sig för Enok – Enok predikar evangeliet – Frälsningsplanen uppenbarades för Adam – Han tog emot dopet och prästadömet.

OCH ^aAdam hörsammade Guds röst och uppmanade sina söner att omvända sig.

2 Och Adam kände åter sin hustru, och hon födde en son, och han gav honom namnet ^aSet. Och Adam prisade Guds namn, för han sa: "Gud har utsett en annan avkomling åt mig i stället för Abel, som Kain dödade."

3 Och Gud uppenbarade sig för Set och han gjorde inte upp-
rör utan frambar ett godtagbart ^aoffer liksom hans bror Abel. Och åt honom föddes också en son, och han gav honom namnet Enos.

4 Och sedan började dessa människor att ^aåkalla Herrens namn och Herren välsignade dem.

5 Och en ^aminnesbok fördes i vilken man skrev på Adams språk, för åt alla som åkallade Gud blev det givet att skriva genom ^binspirationens ande.

6 Och av dem lärde sig deras barn att läsa och skriva, och de hade ett språk som var rent och obefläckat.

7 Och samma ^aprästadöme som fanns i begynnelsen ska även finnas vid världens ände.

8 Nu uttalade Adam denna profetia såsom han manades av den ^aHelige Anden, och en ^bsläktupppteckning fördes över Guds ^cbarn. Och detta var ^dboken om Adams släktled där det står: "Den dag Gud skapade människan gjorde han henne till Guds avbild,

9 till sin egen kropps ^aavbild, man och kvinna, skapade han ^bdem och välsignade dem och gav dem ^cnamnet Adam den dag då de skapades och blev levande ^dsjälar i landet på Guds ^efotfall."

10 Och ^aAdam levde ett hundra och trettio år och födde en son som var honom lik, en ^bavbild av honom själv, och gav honom namnet Set.

11 Och Adams dagar var åtta hundra år sedan han hade fött Set, och han födde många söner och döttrar.

12 Och alla de dagar som Adam levde var nio hundra och trettio år, och han dog.

13 Set levde ett hundra och fem år och födde Enos och profeterade alla sina dagar och undervisade sin son Enos om

6 ^{1a} HFS Adam.

^{2a} 1 Mos. 4:25.

HFS Set.

^{3a} HFS Offer.

^{4a} 1 Mos. 4:26.

HFS Bön.

^{5a} Abr. 1:28, 31.

HFS Minnesbok.

^b HFS Inspiration, inspirera.

^{7a} HFS Prästadöme.

^{8a} 2 Petr. 1:21.

^b HFS Släktupp-
teckningar.

^c HFS Guds söner
och döttrar.

^d 1 Mos. 5:1.

^{9a} 1 Mos. 1:26–28;
Mose 2:26–29;

Abr. 4:26–31.

^b HFS Människa,
människor.

^c Mose 1:34; 4:26.

^d HFS Själen.

^e Abr. 2:7.

10a L&F 107:41–56.

^b 1 Mos. 5:3;

L&F 107:42–43;
138:40.

Guds vägar. Därför profeterade även Enos.

14 Och Set levde åtta hundra och sju år sedan han fött Enos, och födde många söner och döttrar.

15 Och människobarnen var talrika över hela landets yta. Och från den stunden hade Satan stort ^aherravälde bland människorna och rasade i deras hjärtan, och från den stunden rådde krig och blodsutgjutelse, och en människa lyfte handen mot sin egen bror för att döda honom på grund av ^bhemliga gärningar och i strävan efter makt.

16 Sets alla dagar var nio hundra och tolv år, och han dog.

17 Och Enos levde nittio år och födde ^aKenan. Och Enos och de övriga av Guds folk kom ut ur landet som hette Shulon och bodde i ett löftets land, vilket han uppkallade efter sin egen son som han hade gett namnet Kenan.

18 Och Enos levde åtta hundra och femton år sedan han fött Kenan och födde många söner och döttrar. Och Enos alla dagar var nio hundra och fem år, och han dog.

19 Kenan levde sjuttio år och födde Mahalalel. Och Kenan levde åtta hundra och fyrtio år sedan han fött Mahalalel, och födde söner och döttrar.

Och Kenans alla dagar var nio hundra och tio år, och han dog.

20 Och Mahalalel levde sextio och fem år och födde Jered. Mahalalel levde åtta hundra och trettio år sedan han fött Jered, och födde söner och döttrar. Och Mahalalels alla dagar var åttahundranittio och fem år, och han dog.

21 Och Jered levde etthundra-sextio och två år och födde ^aEnok. Och Jered levde åtta hundra år sedan han fött Enok, och födde söner och döttrar. Och Jered undervisade Enok om alla Guds vägar.

22 Och detta är släktuppteckningen över söner till Adam, han som var ^aGuds son, med vilken Gud själv samtalade.

23 Och de var rättfärdighetens ^aförkunnare, och talade och ^bprofeterade och kallade alla människor överallt till ^comvändelse. Och människobarnen blev undervisade om ^dtro.

24 Och det hände sig att Jereds alla dagar var niohundrasextio och två år, och han dog.

25 Och Enok levde sextio och fem år och födde ^aMetushela.

26 Och det hände sig att Enok färdades omkring i landet bland folket, och medan han färdades omkring kom Guds Ande ner från himlen och vilade på honom.

15^a Mose 5:13.

^b HFS Hemliga sammansvärjningar.

17^a 1 Mos. 5:10–14; L&F 107:45, 53.

21^a 1 Mos. 5:18–24;

Mose 7:69; 8:1–2.
HFS Enok (Henok).

22^a Luk. 3:38.

23^a HFS Profet.

^b HFS Profetia, profetera.

^c HFS Omvända sig, omvändelse.

^d HFS Tro.

25^a HFS Metushela.

27 Och han hörde en röst från himlen som sa: "Enok, min son, profetera för detta folk och säg dem: 'Omvänd er', för så säger Herren: Jag är "vred på detta folk och min brinnande vrede är upptänd mot dem, för deras hjärtan har tilltagit i hårdhet och deras böron är tröga att höra och deras ögon 'kan inte se långt.

28 Och under dessa många släktled, alltsedan den dag jag skapade dem, har de "gått vilse och har förnekat mig och har sökt sig till sina egna rådslag i mörkret, och i sina egna avskryvdheter har de planlagt mord och har inte hållit de bud jag gav till deras fader Adam.

29 Därför har de svurit falskt och genom sina "eder har de bragt död över sig själva, och ett^b helvete har jag berett åt dem om de inte omvänder sig.

30 Och detta är ett påbud som jag med min egen mun sände ut vid världens begynnelse, från världens grundläggning, och genom mina tjänares, dina fäders, mun har jag fastslagit det, ja, som det ska sändas ut i världen intill dess ände."

31 Och när Enok hade hört dessa ord, böjde han sig till jorden inför Herren och talade till Herren och sa: "Varför

har jag som bara är en gosse funnit nåd inför dina ögon, och allt folket hatar mig, för jag är "trög att tala? Varför är jag din tjänare?"

32 Och Herren sa till Enok: "Gå och gör som jag har befallt dig och ingen ska genomborra dig. Öppna din "mun och den ska bli fylld, och jag ska ge dig talförmåga, för allt kött är i mina händer, och jag gör vad som synes mig gott.

33 Säg till detta folk: "Välj i dag att tjäna Herren Gud som skapade er."

34 Se, min Ande är över dig, därför ska jag rättfärdiga alla dina ord, och "bergen ska fly för dig och^b floderna ändra sitt lopp, och du ska förbli i mig och jag i dig, "vandra därför med mig."

35 Och Herren talade till Enok och sa till honom: "Smörj dina ögon med lera och tvätta dem, och du ska se." Och han gjorde så.

36 Och han såg de "andar som Gud hade skapat, och han såg även ting som inte var synliga för det^b naturliga ögat. Och från den stunden sa man vida omkring i landet: "Herren har upprest en^c siare åt sitt folk."

37 Och det hände sig att Enok gick ut i landet bland folket, ställde sig på kullar och höjder

27a L&F 63:32.
b Matt. 13:15;
2 Ne. 9:31;
Mosiah 26:28;
L&F 1:2, 11, 14.
c Alma 10:25; 14:6.
28a HFS Uppror,
upproriskhet.

29a HFS Ed.
b HFS Helvetet.
31a 2 Mos. 4:10–16;
Jer. 1:6–9.
32a L&F 24:5–6; 60:2.
33a HFS Handlingsfrihet.
34a Matt. 17:20.
b Mose 7:13.

c 1 Mos. 5:24;
Mose 7:69.
HFS Vandra, vandra
med Gud.
36a HFS Andlig skapelse.
b Mose 1:11.
c HFS Siare.

och ropade med hög röst och vittnade mot deras gärningar, och alla människor ^aförtörnades på grund av honom.

38 Och de kom ut för att höra honom på höjderna och sa till tältvakterna: "Vänta här och vakta tälten medan vi går dit bort för att se siaren, för han profeterar och det är något besynnerligt i landet, en vilde har kommit ibland oss."

39 Och det hände sig när de hörde honom att ingen lade hand på honom, för fruktan kom över alla dem som hörde honom, för han vandrade med Gud.

40 Och en man, vars namn var Mahijah, kom till honom och sa till honom: "Tala öppet om för oss vem du är och varifrån du kommer."

41 Och han sa till dem: "Jag kommer från landet Kenan, mina fäders land, ett rättfärdigt land till denna dag. Och min far undervisade mig om alla Guds vägar.

42 Och det hände sig när jag färdades från landet Kenan vid havet österut, att jag såg en syn och se, jag såg himlarna och Herren talade med mig och gav mig en befallning, och därför, för att lyda denna befallning, talar jag dessa ord."

43 Och Enok fortsatte sitt tal och sa: "Den Herre som talade

med mig, han är himlens Gud, och han är min Gud och er Gud och ni är mina bröder, och varför ^arådslår ni själva och förnekar himlens Gud?"

44 Himlarna gjorde han, ^ajorden är hans ^bfotpall och dess grundval är hans. Se, han lade den och otaliga människor har han frambragt på dess yta.

45 Och döden har drabbat våra fäder, men vi känner till dem och kan inte förneka det, även den förste av alla, ja, Adam, känner vi.

46 För en ^aminnesbok har vi skrivit bland oss enligt det mönster som gavs av Guds finger, och den är skriven på vårt eget språk.

47 Och när Enok talade Guds ord bävade folket och kunde inte uthärda i hans närhet.

48 Och han sa till dem: "Efter som Adam ^aföll är vi till och genom hans fall kom ^bdöden, och vi har fått del av elände och ve."

49 Se, Satan har kommit bland människobarnen och ^afrestar dem att tillbe honom, och människorna har blivit ^bköttsliga, ^csinnliga och djävulska och är ^dutestängda från Guds närhet.

50 Men Gud har kungjort för våra fäder att alla människor måste omvända sig.

51 Och han kallade på vår

37a 1 Ne. 16:1–3.

43a Ords. 1:24–33;
L&F 56:14–15.

44a 5 Mos. 10:14.

b Abr. 2:7.

46a HFS Minnesbok.

48a 2 Ne. 2:25.

HFS Adams och
Evas fall.

b HFS Döden,
den fysiska.

49a Mose 1:12.

HFS Fresta, frestelser.

b Mosiah 16:3–4;

Mose 5:13.

HFS Köttslig.

c HFS Sinnlig,
sinnlighet.

d HFS Döden, den
andliga.

fader Adam med sin egen röst och sa: "Jag är Gud. Jag skapade världen och "människorna innan de var till i köttet."

52 Och han sa även till honom: "Om du vänder dig till mig och hörsammar min röst, och tror och omvänder dig från alla dina överträdelser och blir "döpt, ja, i vatten i min enfödde Sons namn, hans som är full av "nåd och sanning, som är "Jesus Kristus, det enda "namn som ska ges under himlen varigenom "frälsning ska komma till människobarnen, ska du få den Helige Andens gåva, och om du ber om allt i hans namn, så ska vad du än ber om givas dig."

53 Och vår fader Adam talade till Herren och sa: "Hur kommer det sig att människorna måste omvända sig och döpas i vatten?" Och Herren sa till Adam: "Se, jag har "förlåtit dig din överträdelse i Edens lustgård."

54 Härav spreds ordet vida omkring bland folket att "Guds Son har "sonat den första överträdelsen, varigenom föräldrarnas synder inte kan komma över "barnens huvuden, för de

är rena från världens grundläggning.

55 Och Herren talade till Adam och sa: "Eftersom dina barn föds in i synd, så föds "synden i deras hjärta när de börjar växa upp, och de smakar det "bittra så att de kan värdesätta det goda.

56 Och det är givet dem att kunna skilja mellan gott och ont, därför kan de handla av "sig själva, och jag har gett dig ännu en lag och befallning.

57 Lär därför dina barn att alla människor överallt måste "omvända sig, annars kan de på intet sätt ärva Guds rike, för intet "borent kan vistas där, eller "vistas i hans närhet, för på Adams språk är hans namn "Helighetens Människa, och den Enföddes namn är "Människosonen, ja, Jesus Kristus, en rättfärdig "Domare som ska komma i tidens mitt.

58 Därför ger jag dig en befallning att oförbehållsamt undervisa dina "barn om detta och säga:

59 "På grund av överträdelse kommer fallet, ett fall som medför död, och eftersom ni föddes in i världen genom

51a HFS Människa, människor – Människan, vår himmelske Faders andebarn.
b HFS Andlig skapelse.
52a 3 Ne. 11:23–26.
HFS Dop, döpa.
b HFS Nåden.
c HFS Jesus Kristus.
d Apg. 4:12;
2 Ne. 31:21.
e HFS Frälsning.
53a HFS Förlåta.

54a HFS Jesus Kristus.
b HFS Försona, försoning.
c Mosiah 3:16.
55a HFS Synd.
b L&F 29:39.
HFS Motgångar.
56a 2 Ne. 2:26–27;
Hel. 14:29–30.
HFS Handlingsfrihet.
57a 1 Kor. 6:9–10.
HFS Omvända sig, omvändelse.
b 1 Ne. 10:21.

HFS Ren och oren.
c Ps. 24:3–4;
1 Ne. 15:33–36;
Morm. 7:7;
L&F 76:50–62.
d Mose 7:35.
HFS Helighetens Människa.
e HFS Människosonen.
f HFS Jesus Kristus – Domare;
Rättvisa.
58a HFS Barn.

vatten och blod och ^aanden som jag har skapat och på så sätt av ^bstoffet blev en levande själ, så måste även ni ^cfödast på nytt in i himmelriket av ^dvatten och av Anden och bli renade genom blod, ja, min Enföddes blod, så att ni kan bli heliggjorda från all synd och ^eåtnjuta det eviga livets ^ford i den här världen och evigt liv i den kommande världen, ja, odödlig ^ghärlighet.

60 För genom ^avattnet håller ni budet, genom Anden är ni ^brättfärdiggjorda och genom ^cblodet är ni ^dheliggjorda.

61 Därför är den given att förbli i er – himlens vittne, ^aHjälparen, den odödliga härlighetens frid, sanningen om allting, den som levandegör allt, som ger liv åt allt, som vet allt och har all makt i enlighet med visdom, barmhärtighet, sanning, rättvisa och dom.¹

62 Och se, nu säger jag dig: Detta är ^afrälsningsplanen för alla människor genom min ^bEnföddes blod, hans som ska komma i tidens mitt.

63 Och se, allting har sin avbild och allt är skapat och gjort för

att ^avittna om mig, både det som är timligt och det som är andligt, det som är i himlarna ovan och det som är på jorden, och det som är i jorden, och det som är under jorden, både ovan och under: Allt vittnar om mig.²

64 Och det hände sig, när Herren hade talat med vår fader Adam, att Adam ropade till Herren, och han fördes bort av ^aHerrens Ande och bars ner i ^bvattnet och lades under vattnet och lyftes upp ur vattnet.

65 Och sålunda döptes han och Guds Ande sänkte sig över honom, och sålunda ^aföddes han av Anden och blev levandegjord i sitt ^binre.

66 Och han hörde en röst ur himlen som sa: "Du är ^adöpt med eld och med den Helige Anden. Denne är Faderns och Sonens ^bvittne, härefter och för evigt.

67 Och du är efter hans ^aorden som var utan dagars begynnelse eller års ände, från all evighet till all evighet.

68 Se, du är ^aett i mig, en Guds son, och så kan alla bli mina ^bsöner. Amen.³

59a 1 Joh. 5:8.

b 1 Mos. 2:7;
Mose 4:25;
Abr. 5:7.

c HFS Född på nytt,
född av Gud.

d HFS Dop, döpa.

e 2 Ne. 4:15–16;
Alma 32:28.

f Joh. 6:68.

g HFS Celestial
härlighet.

60a Moro. 8:25.

b HFS Rättfärdiggöra,
rättfärdiggörelse.

c HFS Blod.

d HFS Helgelse,
heliggörelse.

61a HFS Helige
Anden, den.

62a HFS Återlös-
ningsplanen.

b HFS Enfödde.

63a Alma 30:44;
L&F 88:45–47.

64a HFS Helige
Anden, den.

b HFS Dop, döpa.

65a HFS Född på nytt,
född av Gud.

b Mosiah 27:25;
Alma 5:12–15.

66a L&F 19:31.
HFS Helige Andens
gåva, den.

b 2 Ne. 31:17–18;
3 Ne. 28:11.

67a HFS Melkisedekska
prästadömet.

68a 1 Joh. 3:1–3;
L&F 35:2.

b Joh. 1:12;
L&F 34:3.
HFS Guds söner
och döttrar.

KAPITEL 7
(December 1830)

Enok undervisar, leder folket och förflyttar berg – Sions stad grundläggs – Enok förutser Människosonens ankomst, hans försonande offer och de heligas uppståndelse – Han förutser återställelsen, insamlingen, den andra ankomsten och Sions återkomst.

OCH det hände sig att Enok fortsatte sitt tal och sa: "Se, vår fader Adam undervisade om detta, och många har trott och blivit Guds "söner, och många har inte trott och har omkommit i sina synder och ser framåt med ^bfruktan och i plågor för att Guds vredes brinnande förbittring ska utgjutas över dem."

2 Och alltifrån den stunden började Enok profetera och säga till folket: "Medan jag var på väg och stod på platsen Mahujah och ropade till Herren, kom det en röst från himlen som sa: 'Vänd om och gå upp på berget Simeon.'

3 Och det hände sig att jag vände om och gick upp på berget, och när jag stod på berget såg jag himlarna öppna och jag ikläddes "härlighet.

4 Och jag såg Herren, och han stod framför mitt ansikte, och han talade med mig som en man talar med en annan,

"ansikte mot ansikte, och han sa till mig: ^bSe, och jag ska visa dig världen under en tidrymd av många släktled.'

5 Och det hände sig att jag i Shums dal fick se ett stort folk som bodde i tält och se, det var Shums folk."

6 Och åter sa Herren till mig: "Se", och jag såg mot norr och jag såg Kanaans folk, vilka bodde i tält.

7 Och Herren sa till mig: "Profetera", och jag profeterade och sa: "Se Kanaans folk, som är talrikt, ska ordnade till strid dra ut mot Shums folk och ska dräpa dem så att de fullständigt förgörs, och Kanaans folk ska dela sig i landet, och landet ska bli öde och ofruktbart, och inget annat folk än Kanaans folk ska bo där."

8 För se, Herren ska förbanna landet med mycken hetta och dess ofruktbarhet ska fortgå för evigt, och en "svärta kom över alla Kanaans barn så att de blev föraktade av alla människor.

9 Och det hände sig att Herren sa till mig: "Se", och jag såg, och jag skådade Sharons land och Enoks land och Omners land och Henis land och Shems land och Haners land och Hanannihahs land och alla deras invånare.

10 Och Herren sa till mig: "Gå till detta folk och säg till dem: "Omvänd er!" så att jag inte

7 1a HFS Guds söner och döttrar.
b Alma 40:11-14.
3a HFS Förklarad, förklaring.

4a 1 Mos. 32:30;
5 Mos. 5:4;
Mose 1:2, 11, 31.
b Mose 1:4.
8a 2 Ne. 26:33.

10a Mose 6:57.
HFS Omvända sig, omvändelse.

kommer och slår dem med förbannelse och de dör.”

11 Och han gav mig en befallning att jag skulle ^a”döpa i Faderns och i Sonens, som är full av ^bnåd och sanning, och i den ^cHelige Andens namn, denne som vittnar om Fadern och Sonen.

12 Och det hände sig att Enok fortsatte att mana alla folk, utom Kanaans folk, att omvända sig.

13 Och så stor var Enoks ^a”tro att han ledde Guds folk, och deras fiender kom för att strida mot dem, och han talade Herr-ens ord, och jorden skälvde och ^bbergen flydde, ja, på hans befallning, och ^cfloderna med vatten ändrade sitt lopp, och lejonens ryttande hördes från vildmarken, och alla nationer fruktade storligen. Så ^a”kraftfulla var Enoks ord och så stor var kraften i det språk som Gud hade gett honom.

14 Det kom även upp ett land ur havets djup, och så stor var fruktan hos Guds folks fiender att de flydde och stod långt borta och gick över till landet som kommit upp ur havets djup.

15 Och även ^a”jättarna i landet stod långt borta. Och en förbannelse gick ut över alla människor som stred mot Gud.

16 Och alltifrån den stunden var det krig och blodsutgjutelse

bland dem, men Herren kom och bodde tillsammans med sitt folk och de levde i rättfärdighet.

17 Herrens ^a”fruktan var över alla nationer, så stor var den Herrens härlighet som var över hans folk. Och Herren ^bvälsignade landet, och de välsignades på bergen och på höjderna och blomstrade.

18 Och Herren kallade sitt folk ^a”SION, eftersom de var av ^bett hjärta och ett sinne och levde i rättfärdighet, och det fanns inga fattiga bland dem.

19 Och Enok fortsatte att predika i rättfärdighet för Guds folk. Och det hände sig i hans dagar att han byggde en stad som kallades Helighetens stad, ja, SION.

20 Och det hände sig att Enok talade med Herren, och han sa till Herren: ^a”Sion ska förvisso bo i trygghet för evigt.” Men Herren sa till Enok: ^a”Sion har jag välsignat, men de övriga människorna har jag förbannat.”

21 Och det hände sig att Herren visade Enok jordens alla invånare, och han såg, och se, Sion ^a”togs med tiden upp till himlen. Och Herren sa till Enok: ^a”Se min boning för evigt.”

22 Och Enok såg även de övriga av det folk som var Adams söner, och de var en blandning av alla Adams avkomlingar, med undantag för Kains avkomlingar,

11a HFS Dop, döpa.

b HFS Näden.

c HFS Helige Anden, den.

13a HFS Tro.

b Matt. 17:20.

c Mose 6:34.

d HFS Kraft, makt;

Prästadöme.

15a 1 Mos. 6:4; Mose 8:18.

17a 2 Mos. 23:27.

b 1 Krön. 28:7–8;

1 Ne. 17:35.

18a HFS Sion.

b Apg. 4:32;

Fil. 2:1–4.

HFS Enighet.

20a Mose 7:62–63.

HFS Nya Jerusalem.

21a Mose 7:69.

för Kains avkomlingar var "svarta och hade ingen plats bland dem.

23 Och sedan Sion hade tagits upp till "himlen, ^bsåg Enok, och se, ^calla jordens nationer låg framför honom.

24 Och släktled efter släktled kom, och Enok var högt "upp-lyft, ja, i Faderns och i Människosonens sköte. Och se, Satans makt var över hela jordens yta.

25 Och han såg änglar stiga ner från himlen, och han hörde en hög röst som sa: "Ve, ve jordens invånare."

26 Och han såg Satan, och denne hade en stor "kedja i handen och den beslöjade hela jorden med ^bmörker. Och han såg upp och skrattade och hans "änglar gladde sig.

27 Och Enok såg "änglar stiga ner från himlen och bära ^bvittnesbörd om Fadern och Sonen. Och den Helige Anden föll på många, och de blev av himlens makter upptagna till Sion.

28 Och det hände sig att himlens Gud såg på de övriga människorna, och han grät. Och Enok vittnade därom och sa: "Hur kommer det sig att himlarna gråter och faller sina tårar som regnet på bergen?"

29 Och Enok sa till Herren: "Hur kommer det sig att du kan

"gråta, med tanke på att du är helig och är från all evighet till all evighet?"

30 Och om det var möjligt för människan att kunna räkna alla de partiklar som jorden, ja, miljoner "jordar liksom denna, består av, skulle det ändå inte vara en början till dina ^bskapelsers antal, och dina förhängen är fortfarande utsträckta, och ändå är du där och ditt sköte är där, och du är även rättvis, du är barmhärtig och god för evigt.

31 Och från alla dina skapelser, från all evighet till all evighet, har du tagit Sion till ditt eget sköte, och intet annat än "frid, ^brättvisa och "sanning är din trons boning, och barmhärtighet ska gå framför ditt ansikte och inte ha någon ände. Hur kommer det sig då att du kan gråta?"

32 Herren sa till Enok: "Se dessa dina bröder. De är mina egna "händers verk, och jag gav dem deras ^bkunskap den dag jag skapade dem, och i Edens lustgård gav jag människan hennes "handlingsfrihet.

33 Och till dina bröder har jag sagt och även gett dem budet att de ska "älska varandra och att de ska välja mig, deras Fader, men se, de är kärlekslösa och de hatar sitt eget blod,

34 och min förbittrings "eld

22a 2 Ne. 26:33.

23a HFS Himlen.

b HFS Syner.

c L&F 88:47;

Mose 1:27–29.

24a 2 Kor. 12:1–4.

26a Alma 12:10–11.

b Jes. 60:1–2.

c Jud. 1:6;

L&F 29:36–37.

27a HFS Änglar.

b HFS Vittnesbörd.

29a Jes. 63:7–10.

30a L&F 76:24;

Mose 1:33.

b HFS Skapa, skapelsen.

31a HFS Fred;

Frid.

b HFS Rättvisa.

c HFS Sanning.

32a Mose 1:4.

b HFS Kunskap.

c HFS Handlingsfrihet.

33a HFS Kärlek.

34a Jes. 30:27;

Nah. 1:6;

L&F 35:14.

är upptänd mot dem, och i mitt starka missnöje ska jag sända ^böversvämningarna över dem, för min brinnande vrede är upptänd mot dem.

35 Se, jag är Gud, "Helighetens Människa är mitt namn, Råd-ens Människa är mitt namn, Oändlig och Evig är också mitt ^bnamn.

36 Därför kan jag sträcka ut mina händer och hålla i alla de skapelser jag har gjort, och mitt "öga kan också genomtränga dem, och bland alla mina händers verk har det inte funnits så stor ^bogudaktighet som bland dina bröder.

37 Men se, deras synder ska komma över deras faders huvuden, Satan ska vara deras fader och elände deras dom, och himlarna ska gråta över dem, ja, mina händers alla verk. Varför skulle inte himlarna gråta, när de ser att dessa kommer att lida?

38 Men se, de på vilka dina ögon vilar ska omkomma i översvämningarna, och se, jag ska spärra in dem, ett "fängelse har jag berett för dem.

39 Och "den som jag har utvalt har vädjat inför mitt ansikte. Därför lider han för deras synder i den mån de omvänder sig på den dagen då min

^bUtvalde återvänder till mig, men till den dagen kommer de att "plågas.

40 Därför, för den skull, ska himlarna gråta, ja, även mina händers alla verk."

41 Och det hände sig att Herren talade till Enok och berättade för Enok om människobarnens alla gärningar, därför kände Enok till och såg deras ogudaktighet och deras elände, och han grät och sträckte ut sina armar och hans "hjärta svällde oändligt och hans inre ömmade, och hela evigheten skälvde.

42 Och Enok såg även "Noa och hans ^bfamilj och att Noas alla söners efterkommande skulle bli bevarade genom en timlig frälsning.

43 Därför såg Enok att Noa byggde en "ark och att Herren log mot den och höll den i sin egen hand, men över de övriga, de ogudaktiga, kom översvämningarna och uppslukade dem.

44 Och när Enok såg detta kände han bitterhet i sin själ och grät över sina bröder och sa till himlarna: "Jag vill "inte låta trösta mig." Men Herren sa till Enok: "Lyft upp ditt hjärta och var glad, och se."

45 Och det hände sig att Enok såg, och han skådade alla jord-ens slakten från Noa, och han

34b 1 Mos. 7:4, 10;
Mose 8:17, 24.
HFS Floden på
Noas tid.

35a Mose 6:57.

b Mose 1:3.

36a L&F 38:2; 88:41;
Mose 1:35–37.

b 1 Mos. 6:5–6;

Mose 8:22, 28–30.

38a 1 Petr. 3:18–20.

HFS Helvetet.

39a dvs Frälsaren.

b Mose 4:2;

Abr. 3:27.

HFS Jesus Kristus.

c HFS Fördöma,
fördömmelse.

41a Mosiah 28:3.

HFS Medlidande.

42a HFS Noa, biblisk

patriark.

b Mose 8:12.

43a 1 Mos. 6:14–16;

Eth. 6:7.

44a Ps. 77:2;

Eth. 15:3.

ropade till Herren och sa: "När kommer Herrens dag? När ska den Rättfärdiges blod utgutas, så att alla de som sörjer kan bli "heliggjorda och få evigt liv?"

46 Och Herren sa: "Det ska ske i "tidens mitt, i ogudaktighetens och hämndens dagar."

47 Och se, Enok såg dagen för Människosonens ankomst, ja, i köttet, och hans själ fröjdades och han sa: "Den Rättfärdige är upplyft och "Lammet är slaktat från världens grundläggning, och genom tro är jag i Faderns sköte, och se, ^bSion är med mig."

48 Och det hände sig att Enok såg på "jorden, och han hörde en röst ur dess inre som sa: "Ve, ve mig, människornas moder. Jag är pinad, jag är trött på grund av mina barns ogudaktighet. När ska jag få ^bvila och bli renad från den "orenhet som utgått från mig? När ska min Skapare heliggöra mig så att jag kan få vila och rättfärdighet under en tid råda på min yta?"

49 Och när Enok hörde jorden sörja, grät han och ropade till Herren och sa: "O Herre, vill du inte ha medlidande med jorden? Vill du inte välsigna Noas barn?"

50 Och det hände sig att Enok fortsatte att ropa till Herren och sa: "Jag ber dig, o Herre, i din

Enföddes, ja, i Jesu Kristi namn, att du ska förbarma dig över Noa och hans avkomlingar, så att jorden aldrig mer täcks av översvämningar."

51 Och Herren kunde inte stå emot, och han slöt förbund med Enok och svor honom en ed att han skulle hålla tillbaka "översvämningarna, och att han skulle kalla på Noas barn.

52 Och han sände ut ett oföränderligt påbud om att en "återstod av hans avkomma alltid skulle finnas bland alla nationer, så länge jorden består.

53 Och Herren sa: "Välsignad är han genom vars avkomma Messias kommer, för han säger: 'Jag är "Messias, Sions ^bKonung, himlens "Klippa, vilken är vidsträckt som evigheten. Den som kommer in genom porten och "höjer sig genom mig ska aldrig falla. Välsignade är därför de om vilka jag har talat, för de ska komma fram sjungande den eviga glädjens "sånger.'"

54 Och det hände sig att Enok ropade till Herren och sa: "Får jorden vila när Människosonen kommer i köttet? Visa mig detta, ber jag dig."

55 Och Herren sa till Enok: "Se", och han såg och skådade "Människosonen upplyft på ^bkorset på människors sätt.

45a HFS Helgelse, heliggörelse.

46a Mose 5:57.

47a HFS Guds Lamm.
b Mose 7:21.

48a HFS Jordan – Jordens rening.
b Mose 7:54, 58, 64.

c HFS Orenhet,

orenlighet.

51a Ps. 104:6–9.

52a Mose 8:2.

53a HFS Messias.

b Matt. 2:2;

2 Ne. 10:14;

Alma 5:50;

L&F 128:22.

c Ps. 71:3; 78:35;

Hel. 5:12.

HFS Klippa.

d 2 Ne. 31:19–20.

e HFS Musik.

55a HFS Människosonen.

b 3 Ne. 27:14.

HFS Korsfästelse.

56 Och han hörde en hög röst, och himlarna var beslöjade, och Guds alla skapelser sörjde, och jorden ^astönade och klipporna rämnade, och de heliga ^bstod upp och ^ckröntes på Människosonens ^dhögra sida med härlighetens kronor.

57 Och alla ^aandarna som var i ^bfängelse kom fram och stod på Guds högra sida, och återstoden hölls i mörkrets bojor till domens stora dag.

58 Och åter grät Enok och ropade till Herren och sa: "När ska jorden få vila?"

59 Och Enok såg Människosonen stiga upp till Fadern, och han åkallade Herren och sa: "Kommer du inte åter till jorden? Eftersom du är Gud och jag känner dig och du har svurit en ed med mig och befallt mig att jag skulle be i din Enföddes namn, och du har skapat mig och gett mig rätt till din tron, och det inte av mig själv utan genom din egen nåd, därför frågar jag dig om du inte åter ska komma till jorden?"

60 Och Herren sa till Enok: "Så sant jag lever ska jag komma i de ^asista dagarna, i ogudaktighetens och hämndens dagar, för att fullborda den ed som

jag inför dig har avlagt rörande Noas barn.

61 Och dagen kommer då jorden ska ^avila, men innan den dagen kommer ska himlarna ^bförmörkas och en mörkrets ^cslöja täcka jorden, och himlarna ska skälva och även jorden, och det ska bli stora prövningar bland människobarnen, men jag ska ^dbevara mitt folk.

62 Och jag ska sända ^arättfärdighet ner från himlen, och ^bsanning ska jag bringa fram ur ^cjorden för att bära ^dvittnesbörd om min Enfödde, om hans ^euppståndelse från de döda, ja, och även om alla människors uppståndelse. Och jag ska låta rättfärdighet och sanning svepa över jorden såsom en flod för att ^fsamla mina utvalda från jordens fyra hörn till en plats som jag ska bereda, en helig stad, så att mitt folk kan spänna bältet om höfterna och se fram emot tiden för min ankomst, för där ska mitt tabernakel vara, och den ska heta Sion, ett ^gnytt Jerusalem."

63 Och Herren sa till Enok: "Då ska du och hela din ^astad möta dem där, och vi ska ta emot dem i vårt sköte och de kommer att se oss, och vi ska

56a Matt. 27:45, 50–51.

b HFS Uppståndelse.

c HFS Krona;

Upphöjelse.

d Matt. 25:34.

57a HFS Anden.

b L&F 76:71–74; 88:99.

60a HFS Sista dagarna,
sista tiden.

61a HFS Jorden – Jordens

slutliga tillstånd.

b L&F 38:11–12; 112:23.

c HFS Slöjan.

d 1 Ne. 22:15–22;

2 Ne. 30:10.

62a Ps. 85:11.

HFS Evangeliets

återställelse.

b HFS Mormons bok.

c Jes. 29:4.

d HFS Vittnesbörd.

e HFS Uppståndelse.

f HFS Israel – Israels

insamling.

g HFS Nya Jerusalem.

63a Upp. 21:9–11;

L&F 45:11–12;

Mose 7:19–21.

falla dem om halsen och de ska falla oss om halsen och vi ska kyssa varandra.

64 Och där ska min boning vara, och den ska vara Sion som ska komma fram ur alla de skapelser jag har gjort, och under "tusen års tid kommer jorden att ^bvila."

65 Och det hände sig att Enok såg den dag då Människosonen ska "komma till jorden i de sista dagarna för att bo på jorden i rättfärdighet under tusen års tid.

66 Men före den dagen såg han stora prövningar bland de ogudaktiga, och han såg även havet, att det var oroligt, och att människornas hjärtan "svek dem, när de med förfäran såg fram emot den allsmäktige Gudens ^bdomar som skulle komma över de ogudaktiga.

67 Och Herren visade Enok allt, ja, ända till världens ände, och han såg de rättfärdigas dag, deras återlösnings timma, och tog emot en "glädjens fullhet.

68 Och "Sions alla dagar på Enoks tid var trehundrasextio och fem år.

69 Och Enok och hela hans folk "vandrade med Gud och han bodde mitt i Sion. Och det hände sig att Sion inte fanns längre, för Gud tog dem upp i sitt eget sköte. Och från den tiden sa man: "SION HAR FLYTT."

KAPITEL 8 (Februari 1831)

Metushela profeterar – Noa och hans söner predikar evangeliet – Stor ogudaktighet råder – Kall-elsen till omvändelse beaktades inte – Gud fastslår att allt kött ska förgöras genom floden.

OCH ENOKS ALLA DAGAR VAR FYRA HUNDRA OCH TRETTIO ÅR.

2 Och det hände sig att "Metushela, Enoks son, inte togs upp för att Herrens förbund, vilka han ingick med Enok, skulle kunna fullbordas, för han slöt förvisso ett förbund med Enok om att Noa skulle vara hans livsfrukt.

3 Och det hände sig att Metushela profeterade att alla jordens riken skulle härstamma från honom (genom Noa), och han gav sig själv äran för det.

4 Och det uppstod en svår hungersnöd i landet och Herren förbannade landet med en svår förbannelse och många av dess invånare dog.

5 Och det hände sig att Metushela levde ett hundra och åttio-sju år och födde Lemek.

6 Och Metushela levde sju hundra och åttiotvå år sedan han fött Lemek, och han födde söner och döttrar.

7 Och Metushelas alla dagar var nio hundra och sextionio år, och han dog.

64a HFS Tusenårsriket.

b Mose 7:48.

65a Jud. 1:14.

HFS Kristi andra ankomst.

66a Jes. 13:6–7.

b HFS Domen, den yttersta.

67a HFS Glädje.

68a 1 Mos. 5:23; Mose 8:1.

69a 1 Mos. 5:24;

Mose 6:34.

HFS Vandra, vandra med Gud.

8 2a HFS Metushela.

8 Och Lemek levde ett hundra och åttiotvå år och födde en son,

9 och han gav honom namnet "Noa och sa: "Denne son ska trösta oss i vårt arbete och i våra händers möda, eftersom Herren har ^bförbannat marken."

10 Och Lemek levde fem hundra och nittiofem år sedan han fött Noa, och han födde söner och döttrar.

11 Och Lemeks alla dagar blev sju hundra och sjuttiosju år, och han dog.

12 Och Noa var fyra hundra och femtio år gammal och "födde Jafet. Och fyrtyotvå år därefter födde han ^bSem med henne som var mor till Jafet, och när han var fem hundra år gammal födde han ^cHam.

13 Och "Noa och hans söner ^bhörsammade Herren och gav akt på honom, och de kallades Guds ^csöner.

14 Och när dessa människor började föröka sig på jordens yta och döttrar föddes åt dem, såg "människornas söner att dessa döttrar var vackra och de tog sig hustrur alldeles som de ville.

15 Och Herren sa till Noa: "Dina söners döttrar har "sålt

sig, för se, min vrede är upptänd mot människornas söner, för de vill inte hörsamma min röst."

16 Och det hände sig att Noa profeterade och undervisade om det som hör Gud till, alldeles som det gjordes i begynnelsen.

17 Och Herren sa till Noa: "Min Ande ska inte alltid "sträva med människan, för hon ska veta att allt ^bkött ska dö. Dock ska hennes dagar vara ett hundra och tjugo år, och om människorna inte omvänder sig ska jag sända "översvämningar över dem."

18 Och i de dagarna fanns det "jättar på jorden, och de sökte efter Noa för att beröva honom livet, men Herren var med Noa och Herrens ^bkraft vilade över honom.

19 Och Herren "ordinerade ^bNoa enligt sin egen "orden och befallde honom att han skulle gå ut och "förkunna hans evangelium för människobarnen, alldeles som det gavs till Enok.

20 Och det hände sig att Noa kallade människobarnen att "omvända sig, men de hörsammade inte hans ord.

9a HFS Noa, biblisk patriark.

b Mose 4:23.

12a 1 Mos. 5:32.

HFS Jafet.

b HFS Sem.

c HFS Ham.

13a L&F 138:41.

HFS Gabriel.

b HFS Lyda, lydig, lydnad.

c HFS Guds söner

och döttrar.

14a Mose 5:52.

15a HFS Äktenskap, gifta sig – Blandäktenskap.

17a 1 Mos. 6:3; 2 Ne. 26:11; Eth. 2:15; L&F 1:33.

b 2 Ne. 9:4.

HFS Köttet.

c 1 Mos. 7:4, 10; Mose 7:34.

18a 1 Mos. 6:4;

4 Mos. 13:33;

Jos. 17:15.

b HFS Kraft, makt.

19a L&F 107:52.

HFS Ordinera, ordination.

b Abr. 1:19.

c HFS Melkisedekska prästadömet.

d HFS Missionsverksamhet.

20a HFS Omvända sig, omvändelse.

21 Och sedan de hade hört honom, kom de fram till honom och sa: "Se, vi är Guds söner, har vi inte tagit människors döttrar till oss? Och "äter och dricker vi inte, och gifter vi och bortgifter vi oss inte? Och våra hustrur föder oss barn och dessa är mäktiga män som liknar män i forna dagar, män med stor ryktbarhet." Och de hörsammade inte Noas ord.

22 Och Gud såg att människornas "ogudaktighet hade blivit stor på jorden, och varje människa upphöjde sig i sitt hjärtas inbillade ^btankar, vilka ständigt var onda.

23 Och det hände sig att Noa fortsatte "predika för folket och sa: "Lyssna och ge akt på mina ord.

24 "Tro och omvänd er från era synder och bli ^bdöpta i Jesu Kristi, Guds Sons, namn, alldeles som våra fäder, och ni ska få den Helige Anden så att ni kan få allt ^cuppenbarat. Och om ni inte gör detta ska översvämningarna komma över er." Likväl hörsammade de inte.

25 Och Noa beklagade det, och hans hjärta plågades av att Herren hade gjort människan på jorden, och det bedrövade honom i hjärtat.

26 Och Herren sa: "Jag ska "utrota människan som jag har skapat från jordens yta, både människor och djur och kräldjur och luftens fåglar, för Noa beklagade att jag har skapat dem och att jag har gjort dem, och han har åkallat mig, för de har traktat efter hans liv."

27 Och sålunda fann Noa "nåd i Herrens ögon, för Noa var en rättfärdig man och ^bfullkomlig i sitt släktled, och han ^cvandrade med Gud liksom hans tre söner Sem, Ham och Jafet gjorde.

28 Jorden var "fördärvad inför Gud och den var fylld med våld.

29 Och Gud såg på jorden och se, den var fördärvad, för allt kött hade fördärvat sin vandring på jorden.

30 Och Gud sa till Noa: "Allt kötts ände har nu kommit inför mig, för jorden är fylld med våld och se, jag ska "utrota allt kött från jorden."

21 *a* Matt. 24:38–39;
JS–M 1:41.

22 *a* 1 Mos. 6:5;
Mose 7:36–37.
b Mosiah 4:30;
Alma 12:14.
HFS Tankar.

23 *a* HFS Predika.

24 *a* HFS Tro.
b HFS Dop, döpa –
Fordringar för dopet.
c 2 Ne. 32:2–5.

26 *a* HFS Jorden –
Jordens rening.

27 *a* HFS Nåden.

b 1 Mos. 6:9.

c HFS Vandra, vandra
med Gud.

28 *a* 1 Mos. 6:11–13.

30 *a* L&F 56:3.

ETT FAKSIMIL FRÅN ABRAHAMS BOK

Nummer 1

FÖRKLARING

Figur 1. Herrens ängel.

Figur 2. Abraham fastspänd på ett altare.

Figur 3. Elkenahs avgudadyrkande präst försöker frambära Abraham som ett offer.

Figur 4. De avgudadyrkande prästernas offeraltare står framför Elkenahs, Libnahs, Mahmackrahns, Korashs och Faraos gudar.

Figur 5. Elkenahs avgud.

Figur 6. Libnahs avgud.

Figur 7. Mahmackrahns avgud.

Figur 8. Korashs avgud.

Figur 9. Faraos avgud.

Figur 10. Abraham i Egypten.

Figur 11. Avsedd att representera himlens pelare, som egyptierna förstod dem.

Figur 12. Raukeyang betyder rymden eller valvet över våra huvuden, men i det här fallet, i samband med detta ämne, avsåg egyptierna att det skulle betyda Shaumau, att vara hög, eller himlarna, som motsvarar det hebreiska ordet Shaumahyeem.

ABRAHAMS BOK

ÖVERSATT AV JOSEPH SMITH FRÅN PAPYRUSRULLAR

En översättning av några forntida uppteckningar som har kommit i våra händer från Egyptens katakomber. Abrahams skrifter, benämnda Abrahams bok, skrivna på papyrus av hans egen hand medan han var i Egypten.

KAPITEL 1

Abraham söker efter den patriarkaliska ordens välsignelser – Han förföljs av falska präster i Kaldeen – Jehova räddar honom – Egyptens ursprung och styrelseform förklaras.

IKALDEERNAS land, där mina fäder bodde, insåg jag, ^bAbraham, att det var nödvändigt för mig att skaffa en annan ^cboplats,

2 och då jag fann att det fanns större ^alycka, frid och ^bvila för mig, sökte jag efter fädernas välsignelser och den rättighet vartill jag skulle ordinerats för att förvalta dessa. Eftersom jag själv hade varit en ^crättfärdighetens anhängare, och även önskade vara en som ägde stor ^akunskap och bli en ännu större rättfärdighetens anhängare, och äga ännu större kunskap, och bli fader till många nationer, en fridsfurste, och då jag önskade ta emot undervisning och hålla

Guds bud, blev jag en rättmätig arvinge, en ^ahögpräst med den ^ffrätt som tillhörde fäderna.

3 Den ^aförlänades mig från fäderna. Den kom ner från fäderna från tidens begynnelse, ja, ända från begynnelsen eller innan jorden grundlades, ner till nuvarande tid, ja, den rättighet som tillhör den ^bförfödde, eller den första människan, som är ^cAdam eller den förste fadern, genom fäderna till mig.

4 Jag sökte efter min ^autnämning till prästadömet i enlighet med Guds förordnande till fäderna rörande avkomman.

5 Mina ^afäder, som för att ^btillbehedningarnas gudar hade vänt sig bort från sin rättfärdighet och från de heliga befallningar som Herren deras Gud hade gett dem, vägrade fullständigt att hörsamma min röst,

6 för deras hjärtan var benägna att göra det onda och hade helt vänt sig till Elkenahs ^agud och

- 1 *a* HFS Ur.
b HFS Abraham.
c Apg. 7:2-4.
2 *a* HFS Glädje.
b HFS Vila.
c HFS Rättfärdig, rättfärdighet.
d L&F 42:61.

- HFS Kunskap.
e HFS Högpräst (överstepräst).
f HFS Melkisedeska prästadömet.
3 *a* L&F 84:14.
b L&F 68:17.
HFS Förstfödde.

- c* Mose 1:34.
HFS Adam.
4 *a* HFS Förstfödsrätt.
5 *a* 1 Mos. 12:1.
b HFS Avgudadyrkan.
6 *a* Dvs de falska gudar som åskådliggörs i Abr. fak. nr 1.

Libnachs gud och Mahmackrahs gud och Korashs gud och den egyptiske kungen Faraos gud.

7 Därför vände de sina hjärtan till hednaoffer genom att offra sina barn till dessa stumma avgudar, och hörsammade inte min röst utan försökte ta mitt liv genom Elkenahs prästs händer. Elkenahs präst var också Faraos präst.

8 Nu hade vid den här tiden Faraos, Egyptens kungs, präst för vana att på det altare som byggts i Kaldeens land offra män, kvinnor och barn som offer till dessa främmande gudar.

9 Och det hände sig att prästen frambar ett offer till Faraos gud, och även till Shagreels gud, ja, på samma sätt som egyptierna gjorde. Se, Shagreels gud var solen.

10 Ja, Faraos präst offrade till och med som tackoffer ett barn på det altare som stod vid den kulle som hette Potifars kulle, där slätten Olishem börjar.

11 Nu hade denne präst en gång offrat tre jungfrur på detta altare, vilka var döttrar till Onitah som var av kunglig börd, i rakt led härstammande från "Ham. Dessa jungfrur offrades för sin dygds skull. De vägrade ^bfalla ner och tillbe gudar av trä eller sten, och därför dödades de på detta altare och det skedde på egyptiernas sätt.

12 Och det hände sig att prästerna brukade våld mot mig så att de skulle kunna döda även

mig, såsom de hade gjort med dessa jungfrur på detta altare. Och för att ni ska kunna få kunskap om detta altare, hänvisar jag till bilden i början av denna uppteckning.

13 Det var byggt i form av en sådan sängmöbel som fanns bland kaldeerna, och det stod framför Elkenahs, Libnachs, Mahmackrahs och Korashs gudar samt även framför en gud lik Farao, kungen av Egypten.

14 För att ni ska kunna få en uppfattning om dessa gudar, har jag gett en beskrivning av dem i figurerna i början av uppteckningen, och detta slags figurer kallas av kaldeerna Rahleenos, som betyder hieroglyfer.

15 Och när de lyfte sina händer mot mig, för att de skulle kunna offra mig och beröva mig livet, se, då upplyfte jag min röst till Herren min Gud, och Herren "lyssnade och hörde, och han fyllde mig med en syn från den Allsmäktige, och hans närvaros ängel stod bredvid mig och ^blöste genast mina band.

16 Och hans röst ljöd för mig: "Abraham, Abraham, se, mitt namn är "Jehova och jag har hört dig och kommit ner för att befria dig och ta dig bort från din fars hus och från alla dina släktingar till ett främmande ^bland som du inte vet något om.

17 Och detta för att de har vänt sina hjärtan bort från mig för att dyrka Elkenahs gud, och Libnachs gud och Mahmackrahs gud och Korashs gud och den

11a HFS Ham.
b Dan. 3:13-18.

15a Mosiah 9:17-18.
b Abr. 2:13.

16a HFS Jehova.
b HFS Utlovade landet.

egyptiske kungen Faraos gud. Därför har jag kommit ner för att hemsöka dem och förgöra den som har lyft sin hand mot dig, min son Abraham, för att beröva dig livet.

18 Se, jag ska leda dig vid handen och jag ska ta dig till mig och sätta mitt namn på dig, ja, din fars "prästadöme, och min kraft ska vara över dig.

19 Liksom det var med Noa så ska det vara med dig, men genom ditt tjänande ska mitt "namn bli känt för evigt på jorden, för jag är din Gud."

20 Se, Potifars kulle låg i landet "Ur i Kaldeen. Och Herren bröt ner Elkenahs och landets gudars altare och förgjorde dem fullständigt och slog prästen så att han dog. Och det blev stor sorg i Kaldeen och även vid Faraos hov. Namnet Farao betyder kung av kungligt blod.

21 Denne kung av Egypten härstammade från "Ham och fick genom födseln del av ^bkanaaneernas blod.

22 Från denna linje härstammade alla egyptierna, och på så sätt bevarades kanaaneernas blod i landet.

23 "Egyptens land upptäcktes först av en kvinna som var dotter till Ham och dotter till Egyptus, som på kaldeiska betyder Egypten, som betyder det som är förbjudet.

24 När denna kvinna upp-

täckte landet stod det under vatten, och efteråt lät hon sina söner bosätta sig i det, och från Ham härstammade sålunda den ras som bevarade förbannelsen i landet.

25 Egyptens första regering upprättades av Farao, äldste sonen till Egyptus, Hams dotter, och den var i likhet med Hams regering, vilken var patriarkalisk.

26 Farao som var en rättfärdig man upprättade sitt rike och dömde folket vist och rättvist alla sina dagar, och han strävade uppriktigt efter att efterlikna den orden som upprättades av fäderna i de första släktleden under den första patriarkaliska regeringstiden, ja, under Adams regering och även under hans fader Noas, som välsignade honom med jordens "välsignelser och med visdomens välsignelser, men förbannade honom vad gäller prästadömet.

27 Nu kom Farao genom den släktlinje varigenom han inte kunde få rätt till "prästadömet, även om faraoner gärna gjorde anspråk på att ha fått det från Noa genom Ham, och därför blev min far förledd av deras avgudadyrkan.

28 Jag ska emellertid härefter försöka göra en kronologisk översikt från min tid och bakåt till skapelsens början, för "uppteckningarna har kommit i mina

18a HFS Prästadöme.

19a 1 Mos. 12:1–3.

20a 1 Mos. 11:28;
Abr. 2:4.

21a 1 Mos. 10:6;
Ps. 78:51;

Mose 8:12.

b Mose 7:6–8.
HFS Kanaan,
kanaaneer.

23a HFS Egypten.
26a HFS Välsigna,

välsignad, välsignelse.

27a OT 2.

HFS Prästadöme.

28a Mose 6:5.

HFS Minnesbok.

händer och jag har dem intill denna dag.

29 Efter det att Elkenahs präst nu hade blivit slagen så att han dog, uppfylldes det som sas till mig angående Kaldeens land, att det skulle bli hungersnöd i landet.

30 I överensstämmelse härmed spreds en hungersnöd över hela Kaldeens land, och min far plågades svårt av hungersnöden, och han omvände sig från det onda som han hade bestämt sig för att göra mot mig, nämligen att beröva mig "livet.

31 Men fädernas uppteckningar, ja, patriarkernas, rörande rätten till prästadömet, bevarade Herren min Gud i mina händer. Därför har jag intill denna dag bevarat kunskapen om skapelsens begynnelse och även om "planeterna och om stjärnorna, såsom de tillkännagavs för fäderna, och jag ska försöka att skriva något om detta i denna uppteckning till nytta för mina efterkommande som ska komma efter mig.

KAPITEL 2

Abraham lämnar Ur för att bege sig till Kanaan – Jehova visar sig för honom i Harran – Alla evangeliets välsignelser utlovas till hans avkomlingar och genom hans avkomlingar till alla – Han

beger sig till Kanaan och vidare till Egypten.

Nu lät Herren Gud hungersnöden bli svår i landet Ur, så att min bror ^aHaran dog. Men min far, ^bTera, bodde ännu i kaldeernas Ur.

2 Och det hände sig att jag, Abraham, tog ^aSaraj till hustru och min bror ^bNahor tog Milka, som var Harans dotter, till hustru.

3 Nu hade Herren "sagt till mig: "Abraham, gå ut från ditt land och från din släkt och från din fars hus, till ett land som jag ska visa dig."

4 Därför lämnade jag kaldeernas "Ur för att bege mig till Kanaans land, och jag tog med mig Lot, min brors son, och hans hustru samt min hustru Saraj. Och även min ^bfar följde efter mig till det land som vi gav namnet Harran.

5 Och hungersnöden lindrades och min far stannade i Harran och bosatte sig där, eftersom det fanns många hjordar i Harran. Och min far vände åter till sin "avgudadyrkan, därför stannade han i Harran.

6 Men jag, Abraham, och ^aLot, min brors son, bad till Herren, och Herren ^bvisade sig för mig och sa till mig: "Stå upp och ta Lot med dig, för jag har för avsikt att ta dig ut ur Harran och att göra dig till en tjänare som ska

30a Abr. 1:7.

31a Abr. 3:1–18.

2 1a 1 Mos. 11:28.

b 1 Mos. 11:24–26;

1 Krön. 1:26.

2a 1 Mos. 11:29.

HFS Sara.

b 1 Mos. 11:27; 22:20–24.

3a 1 Mos. 12:1;

Apg. 7:1–3.

4a Neh. 9:7.

b 1 Mos. 11:31–32.

5a Jos. 24:2.

6a HFS Lot.

b 1 Mos. 17:1.

HFS Jesus

Kristus – Kristus

i förut tillvaron.

bära mitt 'namn i ett främmande 'land, som jag ska ge till dina avkomlingar efter dig till evig besittning, när de hörsammar min röst.

7 För jag är Herren din Gud, jag bor i himlen, jorden är min 'fotpall, jag sträcker ut min hand över havet och det lyder min röst, jag gör stormen och elden till min 'bvagn, jag säger till bergen: 'Vik hädan', och se, de tas bort i en virvelvind, på ett ögonblick, plötsligt.

8 Mitt namn är 'Jehova, och jag 'bänner änden från begynnelsen, därför ska min hand vara över dig.

9 Och jag ska av dig skapa ett stort folk och jag ska 'välsigna dig övermåttan och göra ditt namn stort bland alla folk, och du ska bli till välsignelse för dina avkomlingar efter dig, så att de i sina händer ska bära detta ämbete och 'prästadöme till alla folk.

10 Och jag ska välsigna dem genom ditt namn, för alla som tar emot detta 'evangelium ska uppkallas efter ditt namn och ska räknas som dina 'avkomlingar och ska ställa sig upp och prisa dig som sin 'fader.

11 Och jag ska 'välsigna dem som välsignar dig och förbanna dem som förbannar dig, och i dig (det vill säga i ditt prästadöme) och i dina 'avkomlingar (det vill säga ditt prästadöme), för jag ger dig ett löfte att denna 'rättighet ska fortsätta i dig och i dina avkomlingar efter dig (det vill säga den bokstavliga eller den kroppsliga avkomman), ska jordens alla släkter bli välsignade, ja, med evangeliets välsignelser, vilka är frälsningens välsignelser, det vill säga evigt liv."

12 När nu Herren hade dragit sig bort från att tala till mig och vänt bort sitt ansikte från mig, sa jag i mitt hjärta: "Din tjänare har uppriktigt 'sökt dig, nu har jag funnit dig.

13 Du sände din ängel att 'befria mig från Elkenahs gudar och jag gör väl i att hörsamma din röst, låt därför din tjänare stå upp och dra bort i frid."

14 Så drog jag, Abraham, bort som Herren hade sagt till mig, och Lot följde med mig. Och jag, Abraham, var 'sextio och två år gammal när jag drog ut ur Harran.

15 Och jag tog 'Saraj, som jag tog till hustru när jag var i

6c 1 Mos. 12:2-3;
Abr. 1:19.

d 1 Mos. 13:14-15; 17:8;
2 Mos. 33:1.
HFS Utlovade landet.

7a 1 Ne. 17:39; L&F 38:17.

b Jes. 66:15-16.

8a HFS Jehova.

b HFS Allvetande.

9a 1 Ne. 17:40;

2 Ne. 29:14;

3 Ne. 20:27;

Morm. 5:20.

HFS Abraham -
Abrahams
avkomlingar.

b L&F 84:17-19;

Mose 6:7.

HFS Melkisedekska
prästadömet.

10a Gal. 3:7-9.

b 1 Mos. 13:16;

Gal. 3:29;

2 Ne. 30:2.

c HFS Patriark,
patriarkalisk.

11a HFS Abrahams
förbund.

b Jes. 61:9.

c HFS Förstfödslorätt;
Israel;
Prästadöme.

12a L&F 88:63.

13a Abr. 1:15-17.

14a 1 Mos. 12:4-5.

15a HFS Sara.

^bUr i Kaldeen, och Lot, min brors son, med mig och alla de ägodelar som vi hade samlat och de själar som vi hade ^cvunnit i Harran och begav oss till ^dKanaans land och bodde i tält på vägen dit.

16 Därför var evigheten vårt skydd, och vår ^eklippa och vår frälsning, då vi färdades från Harran genom Jershon för att komma till Kanaans land.

17 Nu byggde jag, Abraham, ett ^faltare i Jershons land och frambar ett offer åt Herren och bad att ^ghungersnöden skulle vändas bort från min fars hus, så att de inte skulle förgås.

18 Och sedan fortsatte vi från Jershon genom landet till den plats som heter Shekem. Den låg på Mores slättland, och vi hade redan kommit över gränsen till ^hkanaaneernas land, och jag frambar ett ⁱoffer där på Mores slättland och åkallade Herren innerligt, eftersom vi redan hade kommit in i detta avgudadyrkande folks land.

19 Och Herren visade sig för mig som svar på mina böner och sa: "Detta ^jland ska jag ge åt dina avkomlingar."

20 Och jag, Abraham, stod upp från platsen vid altaret som jag hade byggt åt Herren, och drog vidare till ett berg öster om ^kBetel och slog upp mitt tält där med Betel i väster och ^lAi i öster. Och där byggde jag ännu

ett altare åt Herren och ^måkallade åter Herrens namn.

21 Och jag, Abraham, fortsatte färdens söderut, och det rådde fortfarande en hungersnöd i landet, och jag, Abraham, beslöt att dra ner till Egypten och vistas där, för hungersnöden blev mycket svår.

22 Och det hände sig när jag stod i begrepp att dra in i Egypten att Herren sa till mig: "Se, din hustru ⁿSaraj är en mycket vacker kvinna att se på,

23 därför ska det ske att egyptierna, när de får se henne, ska säga: 'Hon är hans hustru', och de kommer att döda dig men låta henne leva. Se därför till att du gör på detta sätt:

24 Låt henne säga till egyptierna att hon är din syster, och din själ ska få leva."

25 Och det hände sig att jag, Abraham, berättade för min hustru Saraj allt vad Herren hade sagt till mig – "Därför ber jag dig säga till dem att du är min syster, så att det kan gå mig väl för din skull och min själ får leva tack vare dig."

KAPITEL 3

Abraham får kunskap om solen, månen och stjärnorna med hjälp av urim och tummim – Herren uppenbarar för honom andarnas eviga natur – Han får kunskap om föruttillvaron, förutordination,

15^b HFS Ur.
^c HFS Omvända sig, omvändelse.
^d HFS Kanaan, kanaaneer.
 16^a HFS Klippa.

17^a HFS Altare.
^b Abr. 1:29.
 18^a 1 Mos. 12:6.
^b HFS Offer.
 19^a 1 Mos. 13:12–15; 17:8;
 2 Mos. 3:1–10;

4 Mos. 34:2.
 HFS Utlovade landet.
 20^a HFS Betel.
^b 1 Mos. 13:3–4.
^c 1 Mos. 12:8.
 22^a 1 Mos. 12:11–13.

skapelsen, valet av en Återlösare samt om människans andra tillstånd.

OCH jag, Abraham, hade "urim och tummim, som Herren min Gud hade gett mig i kaldeernas Ur.

2 Och jag såg "stjärnorna, att de var mycket stora och att en av dem var närmast Guds tron, och där fanns många stora stjärnor som var nära den.

3 Och Herren sa till mig: "Detta är de styrande stjärnorna och namnet på den stora är "Kolob, eftersom den är nära mig, för jag är Herren din Gud. Jag har satt denna att styra alla dem som tillhör samma orden som den på vilken du står."

4 Och Herren sa till mig genom urim och tummim att Kolob i sitt omlopps tider och årstider var enligt Herrens sätt, så att ett omlopp var en "dag för Herren efter hans räknasätt, och det är ett tusen ^bår enligt den fastställda tiden för den planet på vilken du står. Detta är Herr-ens tideräkning, enligt Kolobs tideräkning.

5 Och Herren sa till mig: "Den planet som utgör det mindre ljuset, mindre än det som ska råda över dagen, ja, det som ska råda över natten, står över eller är större än den på vilken du står vad gäller tideräkningen, för den rör sig långsammare

i sin orden. Detta är som sig bör, eftersom den befinner sig över den jord på vilken du står, därför är dess tideräkning inte så mångfaldig vad beträffar dess antal dagar, månader och år."

6 Och Herren sa till mig: "Abraham, dessa "två faktum existerar, se, dina ögon ser det. Det är givet dig att känna till tideräkningarna och den bestämda tiden, ja, den jords bestämda tid på vilken du står, och den bestämda tiden för det större ljuset som är satt att råda över dagen, och den bestämda tiden för det mindre ljuset som är satt att råda över natten.

7 Den bestämda tiden för det mindre ljuset är nu längre vad dess tideräkning beträffar än tideräkningen på den jord på vilken du står.

8 Och där dessa två faktum existerar, där ska det finnas ett annat faktum över dem, det vill säga, det ska finnas en annan planet vars tideräkning är ännu längre.

9 Och sålunda ska det finnas en planets tideräkning över en annan, tills du kommer nära Kolob, den Kolob som är enligt Herrens tideräkning, den Kolob som är satt nära Guds tron att styra alla dessa planeter som tillhör samma "orden som den på vilken du står.

10 Och det är dig givet att

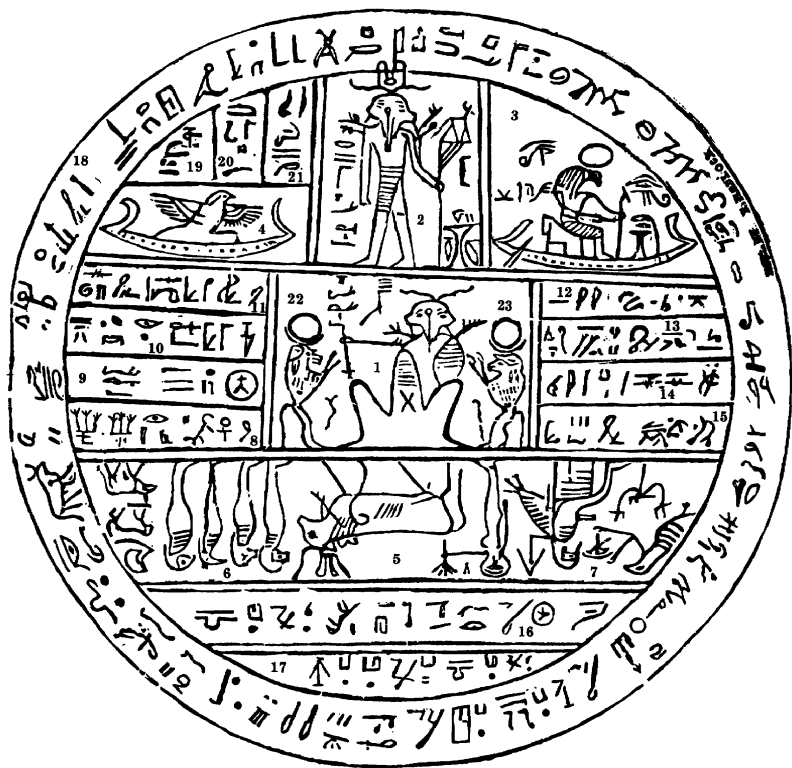
3 1a 2 Mos. 28:30;
Mosiak 8:13; 28:13-16;
JS-H 1:35.
HFS Urim och
tummim.

2a Abr. 1:31.
3a Se Abr., fak. nr 2,
fig. 1-5.
HFS Kolob.
4a Abr. 5:13.

b Ps. 90:4;
2 Petr. 3:8.
6a Abr. 3:16-19.
9a L&F 88:37-44.

ETT FAKSIMIL FRÅN ABRAHAMS BOK

Nummer 2

FÖRKLARING

Figur 1. Kolob, som betyder den första skapelsen, närmast det celestialet eller Guds boning. Först i fråga om att styra, sist vad gäller tideräkningen. Tideräkning enligt celestialet tid, vilken celestialet tid innebär en dag för en aln. En dag på Kolob motsvarar ett tusen år enligt tideräkningen på denna jord som av egyptierna kallas Jah-oh-eh.

Figur 2. Står närmast Kolob och kallas av egyptierna för Oliblish, som är den näst största regerande skapelsen i närheten av det celestialet, eller den plats där Gud bor. Den innehar även maktens nycklar rörande andra planeter, såsom det uppenbarades av Gud för Abraham när han frambar offer på ett altare som han hade byggt åt Herren.

Figur 3. Ska föreställa Gud sittande på sin tron iklädd makt och myndighet med en krona av evigt ljus på huvudet. Den föreställer också det heliga prästadömet stora nyckelord såsom de uppenbarades för Adam i Edens lustgård, likaså för Set, Noa, Melkisedek, Abraham och för alla som prästadömet uppenbarades för.

Figur 4. Motsvarar det hebreiska ordet Raukeeyang, som betyder rymden eller himlavalven, likaså en siffra som på egyptiska betyder ett tusen och som motsvarar tideräkningen på Oliblish, som är lika med Kolob i sin rotation och i sin tideräkning.

Figur 5. Kallas på egyptiska Enish-go-on-dosh. Denna är också en av de styrande planeterna, och egyptierna säger att den är solen och lånar sitt ljus från Kolob med hjälp av Kae-e-vanrash, som är den stora nyckeln, eller med andra ord den styrande makten som styr femton andra fixplaneter eller fixstjärnor, och dessutom Floese, eller månen, jorden och solen i deras årliga rotationer. Denna planet får sin kraft med hjälp av Kli-flos-is-es eller Hah-ko-kau-beam, stjärnorna som figurerna 22 och 23 föreställer, och får ljus genom Kolobs rotationer.

Figur 6. Föreställer jorden i dess fyra delar.

Figur 7. Föreställer Gud sittande på sin tron, och uppenbarar genom himlarna prästadömet stora nyckelord, och dessutom uppenbarar den för Abraham den Helige Andens tecken i form av en duva.

Figur 8. Innehåller skrift som inte kan uppenbaras för världen, men som kan tas emot i Guds heliga tempel.

Figur 9. Bör inte uppenbaras för närvarande.

Figur 10. Dito.

Figur 11. Dito. Om världen kan ta reda på dessa siffror, så låt det ske. Amen.

Figurerna 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 och 21 kommer att ges i Herrens egen rätta tid.

Ovanstående översättning är given så långt vi för närvarande har rätt att ge den.

känna till den bestämda tiden för alla de stjärnor som är satta till att ge ljus, tills du kommer nära Guds tron.”

11 Så “talade jag, Abraham, med Herren ansikte mot ansikte, som en människa talar med en annan, och han berättade för mig om de verk som hans händer hade skapat.

12 Och han sa till mig: “Min son, min son”, och hans hand var utsträckt, “se, jag ska visa dig allt detta”. Och han lade sin hand på mina ögon, och jag såg de ting som hans händer hade skapat, vilka var många, och de mångfaldigades inför mina ögon och jag kunde inte se änden på dem.

13 Och han sa till mig: “Detta är Shinehah”, som är solen. Och han sa till mig: “Kokob”, vilket är stjärna. Och han sa till mig: “Olea”, vilket är månen. Och han sa till mig: “Kokaubeam”, vilket betyder stjärnor eller alla de stora ljus som var på himlavalvet.

14 Och det var om natten som Herren talade dessa ord till mig: “Jag ska “föröka dig och dina ^bavkomlingar efter dig såsom dessa, och om du kunde räkna ‘sandkornen, så skulle det vara dina avkomlingars antal.”

15 Och Herren sa till mig: “Abraham, jag visar detta för dig innan du drar in i Egypten, så att du kan förkunna alla dessa ord.

16 Om två ting existerar, och det ena är över det andra, då finns det större ting över dem. Därför är “Kolob den största av alla de kokaubeam som du har sett, eftersom den är närmast mig.

17 Om det nu finns två ting, det ena över det andra, och månen är över jorden, så kan det vara så att en planet eller en stjärna existerar över den, och det finns inget som Herren din Gud i sitt hjärta bestämmer sig för att göra, utan att han “gör det.

18 Inte desto mindre är det så att han skapade den större stjärnan. Likaså, om det finns två andar, och en är mer intelligent än den andra, har ändå dessa två andar, trots att en är mer intelligent än den andra, ingen begynnelse, de existerade förut, de ska inte ha någon ände, de ska existera härefter, för de är “gnolaum eller eviga.”

19 Och Herren sa till mig: “Dessa två faktum existerar, att det finns två andar, en mer intelligent än den andra, och det ska finnas en annan som är mer intelligent än de. Jag är Herren din Gud, jag är “mer intelligent än dem alla.

20 Herren, din Gud, sände sin ängel att “befria dig ur händerna på Elkenahs präst.

21 Jag bor mitt ibland dem alla, och därför har jag nu kommit

11a 1 Mos. 17:1;
4 Mos. 12:5–8.

14a Abr. 2:9.
b 1 Mos. 13:16;
L&F 132:30.

c 1 Mos. 22:17; Hos. 1:10.
16a Abr. 3:3.
17a Job 9:4–12.
18a *Gnolaum* är en omskrivning av ett

hebreiskt ord som betyder evig.
19a Jes. 55:8–9.
HFS Allvetande.
20a Abr. 1:15.

ner till dig för att tillkännage för dig de "verk som mina händer har skapat, och i detta överträffar min ^bvisdom alla, för jag regerar i himlarna ovan och på jorden nedan, i all visdom och klokhed, över alla de intelligenser dina ögon har sett från begynnelsen. Jag kom i begynnelsen ner mitt ibland alla de intelligenser du har sett."

22 Nu hade Herren visat mig, Abraham, "intelligenserna som organiserades ^binnan världen var till, och bland alla dessa fanns det många av de "ädla och stora.

23 Och Gud såg dessa själar, att de var goda, och han stod mitt ibland dem, och han sa: "Dessa ska jag göra till mina styresmän", för han stod bland dem som var andar, och han såg att de var goda, och han sa till mig: "Abraham, du är en av dem, du "utvaldes innan du föddes."

24 Och det stod "en bland dem som var Gud lik, och han sa till dem som var med honom: "Vi ska gå ner, för det finns plats där, och vi ska ta av dessa beståndsdelar och ^bvi ska göra en "jord på vilken dessa kan bo.

25 Och vi ska "pröva dem med detta för att se om de kommer

att ^bgöra allt vad Herren deras Gud befaller dem.

26 Och de som håller sitt "första tillstånd ska få mera, och de som inte håller sitt första tillstånd ska inte få härlighet i samma rike som de som håller sitt första tillstånd. Och de som håller sitt ^bandra tillstånd ska tilldelas "härlighet på sina huvuden i evigheters evighet."

27 Och "Herren sa: "Vem ska jag sända?" Och en som liknade ^bMänniskosonen svarade: "Här är jag, sänd mig." Och en "annan svarade och sa: "Här är jag, sänd mig." Och Herren sa: "Jag ska sända den förste."

28 Och den "andre blev vred och höll inte sitt första tillstånd, och på den dagen följde ^bmånga efter honom.

KAPITEL 4

Gudarna planlägger jordens skapelse och allt liv därpå – Deras planer för sex dagars skapande framställs.

OCH då sa Herren: "Låt oss gå ner." Och de gick ner i "begynnelsen, och de, det vill säga Gudarna, ^borganiserade och formade himlarna och jorden.

2 Och sedan jorden hade

21a L&F 88:45-47;

Mose 1:27-29.

b HFS Visdom.

22a HFS Intelligens, intelligenser.

b HFS Föruttillvaron; Rådet i himlen.

c L&F 138:55.

23a Jes. 49:1-5; Jer. 1:5.

HFS Förutordination; Utvälja, välja.

24a HFS Förstfödde.

b HFS Skapa, skapelsen.

c HFS Jorden – Skapad åt människan.

25a L&F 98:12-14; 124:55.

HFS Handlingsfrihet; Återlösningsplanen.

b HFS Lyda, lydig, lydnad.

26a Jud. 1:6.

b HFS Dödlig, dödligheten.

c Tit. 1:2.

HFS Härlighet.

27a HFS Gud, gudomen – Gud Fadern.

b HFS Jesus Kristus; Människosonen.

c Mose 4:1-2.

28a HFS Djävulen.

b HFS Förtappelsens söner.

4 1a 1 Mos. 1:1; Mose 2:1.

b HFS Skapa, skapelsen.

formats var den tom och öde, eftersom de inte hade format något annat än jorden, och mörker rådde över djupets yta och Gudarnas ande "svävade över vattnens yta.

3 Och de (Gudarna) sa: "Låt det bli ljus, och det blev ljus."

4 Och de (Gudarna) uppfattade ljuset, för ljuset var klart, och de skilde ljuset, eller lät det skiljas, från mörkret.

5 Och Gudarna kallade ljuset dag, och mörkret kallade de natt. Och det hände sig att tiden från kvällen till morgonen kallade de natt, och tiden från morgonen till kvällen kallade de dag, och detta var det första eller början på det som de kallade dag och natt.

6 Och Gudarna sa även: "Låt det bli ett "valv mitt i vattnen, och det ska dela vattnen från vattnen."

7 Och Gudarna befallde valvet, så att det skilde vattnen som var under valvet från vattnen som var över valvet, och det skedde alldeles som de befallde.

8 Och Gudarna kallade valvet "himmel. Och det hände sig att det var från kväll till morgon, som de kallade natt, och det hände sig att det var från morgon till kväll, som de kallade dag. Och detta var den andra ^btidperioden som de kallade natt och dag.

9 Och Gudarna befallde och sa: "Låt ^avattnen under himlen

samlas på ^ben plats, och lät jorden komma fram torr." Och det skedde som de befallde.

10 Och Gudarna kallade den torra marken jord och vattensamlingarna kallade de "stora vatten. Och Gudarna såg att de blev åtlydda.

11 Och Gudarna sa: "Låt oss bereda jorden till att frambringa "gräs, den fröbärande örten, det fruktbärande trädet som bär frukt efter sin art, vars frön i sig själv ger sin egen avbild på jorden." Och det skedde så, alldeles som de befallde.

12 Och Gudarna organiserade jorden till att frambringa gräs från dess eget frö, och örten till att frambringa örter från sitt eget frö, som ger frön efter sin art, och jorden till att frambringa trädet från dess eget frö, som bär frukt, vars frön i sig själva endast kan frambringa detsamma, efter sin art. Och Gudarna såg att de blev åtlydda.

13 Och det hände sig att de numrerade dagarna. Tiden från kvällen till morgonen kallade de natt, och det hände sig att de kallade tiden från morgonen till kvällen för dag, och det var den tredje tidperioden.

14 Och Gudarna organiserade "ljusen på himlavalvet och lät dem skilja dagen från natten och organiserade dem till att vara till tecken och till årstider och till dagar och till år,

15 och organiserade dem till

2a 1 Mos. 1:2; Mose 2:2.

6a 1 Mos. 1:4–6;

Mose 2:4.

8a HFS Himlen.

b 1 Mos. 1:8.

9a Amos 9:6;

Mose 2:7.

b 1 Mos. 1:9.

10a 1 Mos. 1:10; Abr. 4:22.

11a 1 Mos. 1:11–12;

Mose 2:11–12.

14a L&F 88:7–11.

ETT FAKSIMIL FRÅN ABRAHAMS BOK

Nummer 3

FÖRKLARING

Figur 1. Abraham sittande på Faraos tron, genom artighet från kungens sida, med en krona på huvudet som föreställer prästadömet, och är en symbol för det främsta presidentskapet i himlen, med rättfärdighetens och domens spira i handen.

Figur 2. Kung Farao, vars namn står i skrivtecknen över hans huvud.

Figur 3. Betyder Abraham i Egypten, såsom också återges i figur 10 i faksimil nummer ett.

Figur 4. Faraos furste, Egyptens kung, som det står skrivet över handen.

Figur 5. Shulem, en av kungens förnämsta uppässare, som skrivtecknen över hans hand visar.

Figur 6. Olimlah, en slav som tillhör fursten.

Abraham framlägger astronomins grundsatser vid kungens hov.

att vara till ljus på himlavalvet för att ge ljus på jorden. Och det skedde så.

16 Och Gudarna organiserade de två stora ljusen, det "större ljuset till att råda över dagen och det mindre ljuset till att råda över natten. Tillsammans med det mindre ljuset satte de även stjärnorna.

17 Och Gudarna satte dem på himlarnas valv till att ge ljus på jorden och till att råda över dagen och över natten och till att låta ljuset skiljas från mörkret.

18 Och Gudarna vakade över det som de hade befallt tills det åttlyddes.

19 Och det hände sig att det var från kväll till morgon som det var natt, och det hände sig att det var från morgon till kväll som det var dag, och det var den fjärde tidsperioden.

20 Och Gudarna sa: "Låt oss bereda vattnen att frambringa ett vimmel av rörliga varelser och fåglarna så att de kan flyga över jorden i det öppna himlavalvet."

21 Och Gudarna beredde vattnen så att de skulle kunna frambringa stora "valar och varje levande varelse som rör sig, vilka vattnen skulle frambringa ett vimmel av, var och en efter sin art, och varje bevingad fågel efter sin art. Och Gudarna såg att de skulle bli åttlydda och att deras plan var god.

22 Och Gudarna sa: "Vi ska välsigna dem och låta dem bli fruktsamma och föröka sig och fylla vattnen i haven eller de "stora vattnen, och låta fåglarna föröka sig på jorden."

23 Och det hände sig att det var från kväll till morgon, som de kallade natt, och det hände sig att det var från morgon till kväll, som de kallade dag, och det var den femte tidsperioden.

24 Och "Gudarna beredde jorden till att frambringa levande varelser efter deras art, boskapsdjur och krälände djur och jordens djur efter deras art. Och det blev såsom de hade sagt.

25 Och Gudarna organiserade jorden till att frambringa djuren efter deras art, och boskapsdjuren efter deras art, och alla kräldjur på marken efter deras art. Och Gudarna såg att de skulle lyda.

26 Och Gudarna "rådgjorde med varandra och sa: "Låt oss gå ner och forma ^bmänniskan till vår 'avbild, till att vara lika oss, och vi ska ge dem herravälde över havets fiskar och över luftens fåglar och över boskapsdjuren och över hela jorden och över varje kräldjur som krälar på jorden."

27 Så gick "Gudarna ner för att organisera människan till sin egen avbild, till Gudarnas avbild skulle de forma henne, till man och kvinna skulle de forma dem.

16a 1 Mos. 1:16.
21a 1 Mos. 1:21;
Mose 2:21.
22a Abr. 4:10.

24a HFS Gud, gudomen.
26a HFS Råd, råda.
^b HFS Människa,
människor.

c Mose 6:8–10.
27a 1 Mos. 1:26–27;
Abr. 5:7.

28 Och Gudarna sa: "Vi ska välsigna dem." Och Gudarna sa: "Vi ska låta dem bli fruktsamma och föröka sig och uppfylla jorden och lägga den under sig, och få herravälde över fiskarna i havet och över fåglarna i luften och över allt levande som rör sig på jorden."

29 Och Gudarna sa: "Se, vi ska ge dem varje fröbärande ört som ska komma på hela jordens yta, och varje träd som det finns frukt på, ja, frukten av det fröbärande trädet ska vi ge dem, den ska de ha till "föda.

30 Och åt jordens alla djur och åt luftens alla fåglar och åt allt som krälar på jorden, se, åt dem ska vi ge liv, och vi ska även ge dem alla gröna örter till föda, och på så sätt ska allt detta organiseras."

31 Och Gudarna sa: "Vi ska göra allt vad vi har sagt och organisera dem, och se, de ska vara mycket lydiga." Och det hände sig att det var från kväll till morgon, som de kallade natt, och det hände sig att det var från morgon till kväll, som de kallade dag, och de räknade den som den "sjätte tidsperioden.

KAPITEL 5

Gudarna avslutar planläggningen av alltings skapelse – De genomför skapelsen enligt sina planer – Adam namnger varje levande skapelse.

"OCH sålunda ska vi fullborda himlarna och jorden och alla deras härskaror."

2 Och Gudarna sa till varandra: "I den "sjunde tidsperioden ska vi avsluta vårt verk som vi har rådgjort om, och i den sjunde tidsperioden ska vi vila från allt vårt verk som vi har rådgjort om."

3 Och Gudarna avslutade i den sjunde tidsperioden sitt verk, eftersom de i den sjunde tidsperioden skulle "vila från alla de verk som de (Gudarna) hade rådgjort med varandra om att forma, och de ^bhelgade den. Och detta var deras beslut då de rådgjorde med varandra om att forma himlarna och jorden.

4 Och Gudarna kom ner och formade dessa himlarnas och jordens tidsperioder när dessa formades den dag då Gudarna formade jorden och himlarna,

5 i enlighet med allt vad de hade sagt rörande varje planta på marken "innan den var i jorden, och varje ört på marken innan den växte, för Gudarna hade inte låtit det regna på jorden när de rådgjorde om att skapa dem, och hade inte format någon man till att bruka jorden.

6 Men en dimma steg upp från jorden och vattnade hela markens yta.

7 Och ^aGudarna formade mannen av jordens ^bstoff och tog

29a 1 Mos. 1:29–30.

31a 2 Mos. 31:17.

5 2a HFS Sabbatsdagen.

3a 2 Mos. 20:8–11;

Mosiah 13:16–19.

b L&F 77:12.

5a HFS Andlig skapelse.

7a Abr. 4:26–31.

b Mose 4:25; 6:59.

hans 'ande (det vill säga mannens ande) och införde den i honom, och blåste livsanden in i hans näsborrar, och människan blev en levande ^dsjäl.

8 Och Gudarna planterade en lustgård österut i "Eden, och där satte de mannen vars ande de hade infört i den kropp de format.

9 Och ut ur jorden lät Gudarna varje träd växa som är ljuvligt att se på och gott till föda, och mitt i lustgården även "livets träd och trädet med kunskap om gott och ont.

10 Det utgick en flod från Eden för att vattna lustgården, och därifrån delade den sig och blev till fyra strömmar.

11 Och Gudarna tog mannen och satte honom i Edens lustgård till att odla och bevara den.

12 Och Gudarna befallde mannen och sa: "Du må fritt äta av varje träd i lustgården,

13 men av trädet med kunskap om gott och ont ska du inte äta, för den dag du äter därav ska du förvisso dö." Nu såg jag, Abraham, att det var enligt Herrens "tid, som var enligt ^bKolobs tid, för än så länge hade Gudarna inte gett Adam hans tideräkning.

14 Och Gudarna sa: "Låt oss göra en passande medhjälpare

åt mannen, för det är inte gott för mannen att vara ensam, därför ska vi forma en lämplig medhjälpare åt honom."

15 Och Gudarna lät en djup sömn falla över "Adam, och han sov, och de tog ett av hans revben och fyllde dess plats med kött.

16 Och av det revben som Gudarna hade tagit från mannen, formade de en "kvinna och förde henne fram till mannen.

17 Och Adam sa: "Detta var ben av mina ben och kött av mitt kött. Se, hon ska heta maninna, för av mannen blev hon tagen.

18 Därför ska en man lämna sin far och sin mor och "hålla sig till sin hustru, och de ska vara ^bett kött."

19 Och de var båda nakna, mannen och hans hustru, och blygdes inte.

20 Och ur jorden formade Gudarna varje djur på marken och varje fågel i luften, och förde dem till Adam för att se vad han skulle kalla dem. Och vad Adam än kallade alla levande varelser, det skulle vara deras namn.

21 Och Adam gav namn åt alla boskapsdjur, åt fåglarna i luften, åt varje djur på marken, och för Adam fanns det en lämplig medhjälpare.

7c 1 Mos. 2:7;
L&F 93:33.
HFS Anden;
Föruttillvaron.
d HFS Själén.

8a HFS Eden.
9a HFS Livets träd.
13a 2 Petr. 3:8.
b Abr. 3:2–4.
HFS Kolob.

15a HFS Adam.
16a HFS Eva.
18a L&F 42:22; 49:15–16.
b HFS Äktenskap,
gifta sig.

JOSEPH SMITH – MATTEUS

Ett utdrag ur översättningen av Bibeln såsom den uppenbarades för profeten Joseph Smith 1831: Matteus 23:39 och kapitel 24.

Jesus förutsäger att Jerusalems förstörelse är nära förestående – Han talar även om Människosonens andra ankomst och om de ogudaktigas undergång.

FÖR jag säger er att härefter ska ni inte se mig och veta att jag är den om vilken det är skrivet av profeterna, förrän ni säger: 'Välsignad är han som kommer i Herrens namn, på himlens moln och alla de heliga änglarna med honom.'" Då förstod hans lärjungar att han åter skulle komma till jorden sedan han blivit förhärligad och krönt på ^bGuds högra sida.

2 Och Jesus gick ut och lämnade templet, och hans lärjungar kom till honom för att höra honom och sa: "Mästare, visa oss rörande templets byggnader, eftersom du har sagt: 'De ska rivs ner och lämnas öde åt oss.'" "

3 Och Jesus sa till dem: "Ser ni inte allt detta, och förstår ni det inte? Sannerligen säger jag er: Här, på detta tempel, ska det inte lämnas sten på sten som inte ska rivs ner."

4 Och Jesus lämnade dem och gick upp på "Olivberget. Och

när han satt på Olivberget kom lärjungarna då de var ensamma fram till honom och sa: "Säg oss när detta ska ske som du har sagt om templets förstörelse och judarnas undergång, och vad är ^btecknet på din ^cankomst och på världens ^dände, eller de ^eogudaktigas undergång som är världens ände?"

5 Och Jesus svarade och sa till dem: "Ta er i akt så att ingen bedrar er,

6 för många ska komma i mitt namn och säga: 'Jag är Kristus', och ska bedra många.

7 Då ska de överlämna er åt ^alidande och ska döda er, och ni ska bli ^bhatade av alla folk för mitt namns skull.

8 Och då ska många ta anstöt och ska förråda varandra och ska hata varandra.

9 Och många falska profeter ska uppstå och ska bedra många.

10 Och eftersom ondskas råda i överflöd kommer mångas ^akärlek att kallna.

11 Men den som förblir ståndaktig och inte låter sig övervinnas, han ska bli frälst.

12 När ni därför ser ^aförödelsens styggelse som profeten

1 ^a Matt. 26:64; Apg. 1:11.

^b HFS Gud, gudomen.

3 ^a Luk. 19:44.

4 ^a HFS Olivberget.

^b Luk. 21:7–36;

L&F 45:16–75.

HFS Sista dagarna,

sista tiden;

Tidernas tecken.

^c HFS Kristi andra ankomst.

^d HFS Världen – Världens ände.

^e Mal. 4:1;

L&F 133:64–74.

HFS Ogudaktig, ogudaktighet.

7 ^a 1 Petr. 4:12–14.

^b HFS Förfölja, förföljelse.

10 ^a L&F 45:27.

12 ^a Dan. 12:11.

^bDaniel talade om rörande ^cJerusalems förstöring, då ska ni stå på den ^dheliga platsen. Låt den som läser förstå.

13 Låt då de som är i Judeen fly bort till ^abergen.

14 Låt den som är på hustaket fly och inte återvända för att hämta något ur sitt hus.

15 Låt inte heller den som är ute på fältet vända tillbaka för att hämta sina kläder.

16 Och ve dem som är med ^abarn, och även dem som ammar i de dagarna.

17 Be därför Herren att er flykt inte ska ske om vintern, inte heller på sabbatsdagen.

18 För då, i de dagarna, ska det komma stora prövningar över ^ajudarna och över ^bJerusalems invånare, sådana som Gud aldrig tidigare sänt över Israel sedan begynnelsen av deras rike intill denna tid. Nej, inte heller ska sådana någonsin åter sändas över Israel.

19 Allt som har drabbat dem är endast början på de sorger som ska komma över dem.

20 Och om de dagarna inte skulle förkortas skulle ingen av deras kött bli frälst, men för de enligt förbundet utvaldas skull ska de dagarna förkortas.

21 Se, detta har jag talat till er om judarna. Och vidare: Om någon efter dessa dagars prövningar som ska drabba Jerusalem säger till er: 'Se, här är

Kristus', eller: 'Där är han', så tro honom inte.

22 För i de dagarna ska det även uppstå falska kristusgestalter och falska profeter som ska visa stora tecken och under för att om möjligt bedra även de verkligt utvalda, de som är utvalda enligt förbundet.

23 Se, jag talar detta till er för de ^autvaldas skull, och även ni ska få höra om ^bkrig och rykten om krig. Se till att ni inte blir oroade, för allt vad jag har sagt er måste ske. Men änden är ännu inte inne.

24 Se, jag har sagt er det förut.

25 Om de därför säger till er: 'Se, han är i öknen', så gå inte dit. 'Se, han är i de hemliga kamrarna', så tro det inte,

26 för såsom morgonens ljus kommer från ^aöster och lyser ända till väster och täcker hela jorden, så ska även Människosonens ankomst vara.

27 Och nu framställer jag en liknelse för er. Se, där döda djurkroppar är, där ska örnnarna samlas. På samma sätt ska mina utvalda ^asamlas från jordens fyra hörn.

28 Och de ska höra om krig och rykten om krig.

29 Se, jag talar för mina utvaldas skull, för nation ska resa sig mot nation, och rike mot rike, och det ska bli ^ahungersnöd och farsoter och jordbävningar på olika platser.

12^b HFS Daniel.
 c HFS Jerusalem.
 d L&F 101:22–25.
 13^a L&F 133:13.
 16^a Luk. 23:29–30.

18^a HFS Judar.
 b Sak. 12; 14:1–5.
 23^a HFS Utvald, utvalda.
 b L&F 45:26.
 26^a Hes. 43:2.

27^a HFS Israel – Israels insamling.
 29^a L&F 43:24–25.

30 Och vidare: Eftersom ondska ska råda i överflöd, kommer människors kärlek att kallna, men den som inte låter sig övervinnas, han ska bli frälst.

31 Och vidare: Detta evangelium om riket ska predikas i hela ^avärlden till ett vittnesbörd för alla nationer, och sedan ska änden komma, eller de ogudaktigas undergång.

32 Och vidare ska förödelsens styggelse, som profeten Daniel talade om, gå i fullbordan.

33 Och omedelbart efter de dagarnas prövningar ska ^asolen förmörkas, och månen ska inte ge sitt ljus, och stjärnorna ska falla från himlen, och himlens krafter ska skakas.

34 Sannerligen säger jag er: Det släktled i vilket allt detta visas ska inte dö bort förrän allt som jag har sagt er blir fullbordat.

35 Även om de dagar ska komma då himmel och jord ska förgås, så ska ändå inte mina ^aord förgås, utan alla ska fullbordas.

36 Och som jag sa förut, efter de dagarnas ^aprövningar, och sedan himlarnas krafter har skakats, då ska Människosonens tecken visa sig på himlen, och då ska alla jordens släkter sörja. Och de ska se Människosonen ^bkomma i himlens moln med makt och stor härlighet.

37 Och den som bevarar mitt ^aord ska inte bli bedragen, för Människosonen ska komma och han ska sända ut sina ^bänglar framför sig med basunens starka ljud, och de ska ^csamla återstoden av hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ände till den andra.

38 Lär nu av ^afikonträdet en liknelse: När dess grenar ännu är mjuka och löven börjar spricka ut, då vet ni att sommaren är nära för handen.

39 På samma sätt ska mina utvalda, när de ser allt detta, veta att han är nära, ja, står för dörren.

40 Men den dagen och den timmen ^akänner ingen till, nej, inte ens Guds änglar i himlen, utan endast min Fader.

41 Men som det var i ^aNoas dagar så ska det också vara vid Människosonens ankomst,

42 för det ska bli med dem som det var i dagarna före ^afloden, för ända till den dag Noa gick in i arken åt och drack de, gifte de och bortgifte de sig,

43 och de visste inget förrän floden kom och tog bort dem allesammans. Så ska även Människosonens ankomst vara.

44 Då ska det som står skrivet uppfyllas att i de ^asista dagarna ska två vara tillsammans ute på marken, den ena ska tas med, och den andra lämnas ^bkvar.

31a Matt. 28:19–20.

33a Joel 2:10; L&F 29:14.

35a L&F 1:38.

36a JS–M 1:18.

b HFS Kristi andra ankomst.

37a HFS Skrifterna.

b L&F 29:11–15.

c HFS Israel – Israels insamling.

38a L&F 35:16.

40a L&F 39:20–21; 49:7.

41a 1 Mos. 6:5.

42a HFS Floden på Noas tid.

44a HFS Sista dagarna, sista tiden.

b Sak. 13:8.

45 Två ska mala vid kvarnen, den ena ska tas med, och den andra lämnas kvar.

46 Och vad jag säger till en, det säger jag till alla människor. "Vaka därför, för ni vet inte vid vilken timme er Herre kommer.

47 Men vet detta: Om husbonden hade känt till vid vilken vakt tjuven skulle komma, så skulle han ha vakat och inte ha tillåtit att hans hus bröts upp, utan han skulle ha varit redo.

48 Var därför redo även ni, för vid en timme ni inte anar kommer Människosonen.

49 Vem är då en "trofast och förständig tjänare, som hans herre har gjort till styresman över sitt hushåll för att ge dem mat i rätt tid?

50 Välsignad är denne tjänare som hans herre, när han kom-

mer, finner i färd med att göra så, och sannerligen säger jag er: Han ska göra honom till styresman över alla sina ägodelar.

51 Men om den onde tjänaren säger i sitt hjärta: 'Min herre "dröjer med sin ankomst',

52 och börjar slå sina medtjänare och äta och dricka med de druckna,

53 då ska denne tjänares herre komma på en dag då han inte väntar honom, och vid en timme som han inte känner till,

54 och han ska hugga honom i stycken och utse åt honom hans del bland hycklarna. Där ska vara gråt och "tandagnisslan.

55 Och sålunda kommer de ogudaktigas "ände, enligt Moses profetia som lyder: 'De ska avskäras från folket.' Dock är jordens ände ännu inte inne, men snart."

46a HFS Vakta, väktare.

49a HFS Tillit.

51a L&F 45:26.

54a Matt. 8:12.

55a 2 Ne. 30:10;

L&F 1:9–10; 29:17.

HFS Världen –
Världens ände.

JOSEPH SMITH – HISTORIEN

UTDRAG UR PROFETEN JOSEPH SMITHS BERÄTTELSE

Joseph Smith berättar om sina förfäder, familjemedlemmar och deras första hem – En ovanligt stor upphetsning över religion råder i västra New York – Han bestämmer sig för att söka vishet enligt Jakobs råd – Fadern och Sonen visar sig, och Joseph kallas till sitt tjänande som profet (vers 1–20).

PÅ grund av de många rykten som har satts i omlopp av illasinnade och beräknande personer angående "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas" ^buppkomst och utveckling, vilka alla av sina upphovsmän syftat till att skada dess anseende som kyrka och dess framgång i världen, har jag känt mig föranledd att skriva denna berättelse för att ta allmänheten ur villfarelserna och ge alla sanningssökare kunskap om de verkliga händelserna, såsom de har ägt rum, både vad gäller mig själv och kyrkan, så långt som jag har tillgång till dessa fakta.

2 I denna berättelse ska jag i sanning och rättfärdighet framställa de olika händelserna som berör denna kyrka, såsom de har ägt rum eller som de nu

[1838] förekommer i det åttonde året efter det att nämnda kyrka "organiserades.

3 "Jag föddes den tjugotredje december i Herrens år artonhundrafem i staden Sharon i Windsor County i staten Vermont. ... Min far, ^bJoseph Smith den äldre, lämnade staten Vermont och flyttade till Palmyra i Ontario (nuvarande Wayne) County i staten New York när jag var på mitt tionde år eller däromkring. Omkring fyra år efter min fars ankomst till Palmyra flyttade han med sin familj till Manchester i samma Ontario County.

4 Hans familj bestod av elva själar, nämligen min far "Joseph Smith, min ^bmor Lucy Smith (vars namn före giftermålet var Mack, dotter till Solomon Mack), mina bröder ^cAlvin (som dog den 19 november 1823, i sitt 26:e år), ^dHyrum, mig själv, ^eSamuel Harrison, William, Don Carlos och mina systrar Sophronia, Catherine och Lucy.

5 Någon gång under det andra året efter det att vi flyttat till Manchester, rådde det där vi bodde en ovanligt stor upphetsning över religiösa frågor.

1 ^{1a} HFS Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.
^b HFS Evangeliets återställelse.
2a L&F 20:1.

3a HFS Smith, Joseph, den yngre.
^b 2 Ne. 3:15.
4a HFS Smith, Joseph, den äldre.
^b HFS Smith, Lucy Mack.

^c L&F 137:5–6.
^d HFS Smith, Hyrum.
^e HFS Smith, Samuel H.

Den började hos metodisterna men blev snart allmän bland alla sekterna i den delen av landet. I själva verket tycktes hela landsdelen gripen därav och stora skaror anslöt sig till de olika religiösa grupperna, vilket förorsakade inte så liten uppståndelse och strid bland folket, då några ropade: "Se här!" och andra: "Se där!" Några stred för metodisternas tro, några för presbyterianernas och några för baptisternas.

6 För trots den stora kärlek som de omvända till dessa olika trosuppfattningar uttryckte vid sin omvändelse, och den stora iver som respektive predikant visade som var verksamt med att ställa till och främja denna scen med religiösa känsloutbrott för att få alla att omvända sig, som de tyckte om att kalla det, oavsett till vilken sekt de anslöt sig, så visade det sig dock när de omvända började dela upp sig, några till en grupp och några till en annan, att både prästernas och de omvändas till synes så vänliga känslor var mera låtsade än verkliga, för det uppstod en scen med stor förvirring och negativa känslor. Präst stred mot präst och omvänd mot omvänd, så att alla de goda känslor de hyst för varandra, om de verkligen hade hyst några, gick helt förlorade i "ordstriden och kampen för olika åsikter.

7 Jag var vid den här tiden på mitt femtonde år. Min fars familj vann över till den

presbyterianska tron och fyra av dem slöt sig till den kyrkan, nämligen min mor Lucy, mina bröder Hyrum och Samuel Harrison och min syster Sophronia.

8 Under denna tid av stor upphetsning väcktes mitt sinne till allvarlig begrundan och stor oro, men fastän jag hade djupa och starka känslor, höll jag mig ändå undan alla dessa grupper, även om jag gick till deras olika möten så ofta tillfälle gavs. Med tiden drogs mitt sinne till metodisterna och jag kände en önskan att förenas med dem. Men så stor var förvirringen och stridigheterna bland de olika samfundet att det var omöjligt för en person så ung som jag, och med så liten erfarenhet av människor och ting som jag hade, att komma till en säker slutsats om vem som hade rätt och vem som hade fel.

9 Mitt sinne var tidvis mycket upprört, för ropet och tumlet var så stort och oavbrutet. Presbyterianerna var högst påstridiga mot baptisterna och metodisterna, och använde sig av både förnuftets och ordklyveriets alla krafter för att bevisa deras felaktigheter, eller åtminstone förmå människorna att tro att de misstagit sig. Å andra sidan var baptisterna och metodisterna lika ivriga från sitt håll i sin strävan att fastslå sina egna lärosatser och vederlägga alla andras.

10 Mitt i denna ordstrid och detta åsiktstumult sa jag ofta

till mig själv: "Vad ska jag göra? Vilken av alla dessa grupper har "rätt, eller har de alla fel? Om någon av dem har rätt, vilken är det då och hur ska jag kunna veta det?"

11 Medan jag kämpade med dessa stora svårigheter som striden mellan de olika religionssamfundet orsakat, läste jag en dag i Jakobs brev, första kapitlet och femte versen: "Om någon av er brister i vishet ska han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan att kritisera, och han ska få."

12 Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen eftersom jag visste att om någon människa behövde vishet från Gud så var det jag, för jag visste inte vad jag skulle göra, och om jag inte fick mera vishet än jag då hade, skulle jag aldrig kunna veta det. De olika sekternas religionslärare "tolkade nämligen samma skriftställen så olika att de tillintetgjorde allt hopp om att kunna avgöra frågan genom att vädja till ^bBibeln.

13 Omsider kom jag till slutsatsen att jag antingen måste förbli i mörker och förvirring, eller också måste jag följa Jakobs råd, det vill säga be till Gud. Jag kom omsider fram till beslutet att "fråga Gud, eftersom jag drog slutsatsen att om han gav

vishet till dem som saknade vishet, och ger villigt och utan att kritisera, kunde jag våga göra det.

14 Så i enlighet med detta mitt beslut att be till Gud, drog jag mig undan till skogen för att försöka. Det var på morgonen en härlig, klar dag, tidigt på våren artonhundratjugo. Det var första gången i mitt liv som jag gjort ett sådant försök, för mitt i alla mina bekymmer hade jag ännu aldrig gjort något försök att "be högt.

15 Sedan jag dragit mig undan till den plats dit jag förut bestämt mig för att gå och hade sett mig omkring och funnit att jag var ensam, knäböjde jag och började uppsända mitt hjärtas önsksningar till Gud. Jag hade knappt gjort det, förrän jag omedelbart greps av en makt som helt och hållet överväldigade mig och hade ett så häpnadsväckande inflytande över mig att min tunga bands, så att jag inte kunde tala. Tätt mörker omslöt mig och det tycktes mig för en stund som om jag vore dömd till plötslig undergång.

16 Men då jag ansträngde mig av alla krafter att "ropa till Gud om befrielse ur denna fiendes makt som gripit mig, och i samma ögonblick som jag höll på att sjunka i förtvivlan och överlämna mig åt undergång – inte åt någon inbillad undergång utan åt en verklig varelses makt, som kom från

10a HFS Sanning.
12a 1 Kor. 2:10–16.

^b HFS Bibeln.
13a HFS Bön.

14a HFS Bön.
16a Mose 1:20.

den osynliga världen och som hade en sådan förunderlig makt som jag aldrig förr känt hos något väsen – just i detta skrämmande ögonblick såg jag en ^bljuspelare alldeles över mitt huvud, klarare än ^csolen, som sänkte sig gradvis tills den föll på mig.

17 Så snart den syntes fann jag mig befriad från den fiende som hållit mig bunden. När ljuset vilade på mig ^asåg jag ^btvå personer, vilkas glans och ^chärlighet trotsar all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sa, medan han pekade på den andre: "Denne är min ^dälskade ^eSon. Hör honom!"

18 Min avsikt med att gå och ^arådfråga Herren var att få veta vilken av alla sekterna som var den rätta, så att jag kunde veta vilken jag skulle ansluta mig till. Så snart jag åter blev herre över mig själv så att jag kunde tala, frågade jag därför personerna som stod över mig i ljuset vilken av alla sekterna som var den rätta (för vid den tiden hade det aldrig fallit mig in att alla kunde ha fel), och vilken jag skulle ansluta mig till.

19 Jag fick till svar att jag inte skulle ansluta mig till någon av dem, för de hade alla gått ^avilse.

Och den person som talade till mig sa att alla deras trosbekännelser var avskyvärda i hans ögon, att alla dessa trosbekännare var fördärvade, att: "De ^bnalkas mig med sina läppar, men deras ^chjärta är långt ifrån mig. De läror de förkunnar är ^dmänniskobud, och de har ett ^esken av gudaktighet, men de förnekar dess kraft."

20 Han förbjöd mig på nytt att ansluta mig till någon av dem, och han sa mycket annat till mig som jag inte kan skriva ner nu. När jag hämtat mig upptäckte jag att jag låg på rygg och såg upp i himlen. När ljuset försvunnit hade jag ingen styrka, men så snart jag i någon grad återvunnit den gick jag hem. Och då jag lutade mig mot eldstaden, frågade min mor vad som fattades mig. Jag svarade: "Bekymra dig inte, allt är väl. Jag mår bra." Sedan sa jag till min mor: "Jag har för egen del fått veta att den presbyterianska läran inte är sann." Det tycks som om ^amotståndaren redan tidigt i mitt liv förstod att jag var bestämd till att oroa och besvära hans rike. Varför skulle annars mörkrets makter förena sig mot mig? Varför detta ^bmotstånd och dessa förföljelser som rasade mot mig nästan från barndomen?

16^b Apg. 26:13.

^c Upp. 1:16.

17^a HFS Syner.

^b Apg. 7:55–56; Kol. 3:1.

HFS Gud, gudomen.

^c HFS Härlighet.

^d Matt. 3:17; 17:5;

3 Ne. 11:7.

^e HFS Jesus Kristus.

18^a L&F 6:11; 46:7.

19^a Ps. 14.

HFS Avfall – Den tidiga kristna kyrkans avfall.

^b Jes. 29:13–14;

Hes. 33:30–31.

^c HFS Avfall –

Allmänt avfall.

^d Tit. 1:14; L&F 45:29.

^e 2 Tim. 3:5.

20^a HFS Djävulen.

^b 2 Ne. 2:11;

L&F 58:2–4.

HFS Motgångar.

Några predikanter och andra trosbekännare förkastar berättelsen om den första synen – Joseph Smith utsätts för förföljelse – Han vittnar om att han verkligen såg synen (vers 21–26).

21 Några dagar efter det att jag haft denna ^asyn, råkade jag vara i sällskap med en av de metodistpredikanter som var mycket verksam i den förut omtalade religiösa upphetsningen, och medan jag talade med honom om ämnet religion, tog jag tillfället i akt att berätta för honom om den syn som jag haft. Jag blev mycket förvånad över hans uppförande. Han behandlade inte bara det jag sa lättvindigt, utan med stort förakt, och sa att alltsamman kom från djävulen, att det inte fanns något sådant som ^bsyner och ^cuppenbarelsen i dessa dagar, att allt sådant hade upphört med apostlarna och att det aldrig skulle komma fler sådana.

22 Jag fann emellertid snart att min berättelse hade väckt en hel del fördomar mot mig bland religiösa bekännare och blev orsaken till stor ^aförföljelse som fortsatte att öka, och trots att jag var en ^bobetydlig gosse, bara mellan fjorton och femton år gammal, och mina levnadsförhållanden var sådana att de lämnade en gosse utan betydelse i världen, så ägnade dock män i hög ställning mig

tillräckligt mycket uppmärksamhet för att upphetsa den allmänna opinionen mot mig och skapa en bitter förföljelse. Och detta var vanligt bland alla sekterna – alla gick samman för att förfölja mig.

23 Det fick mig då, och ofta senare, att allvarligt begrunda hur märkligt det var att en obetydlig gosse, litet mer än fjorton år gammal, och en som dessutom var hänvisad till att skaffa sig ett knapphändigt levebröd genom sitt dagliga arbete, skulle anses vara en tillräckligt betydelsefull person att tilldra sig uppmärksamhet från de högt uppsatta i den tidens mest populära sekter, och det på ett sätt som skapade en stämning av bittraste förföljelse och smädelse. Men oavsett om det var märkligt, så var det på det viset, och det förorsakade mig ofta stor sorg.

24 Det var emellertid ett faktum att jag hade sett en syn. Jag har sedan dess tänkt att jag kände mig mycket som ^aPaulus, när han höll sitt ^bförsvarstal inför kung Agrippa och berättade om den syn han haft när han såg ett ljus och hörde en röst. Men ändå var det endast några få som trodde honom, och några sa att han var oärlig, andra sa att han var galen, och han blev förlöjligad och smäddad. Men allt detta gjorde inte hans syn mindre verklig. Han hade

21 ^a HFS Första synen, den.
^b HFS Syner.
^c HFS Uppenbarelse.
 22 ^a Jak. 5:10–11.

HFS Förfölja,
 förföljelse.
^b 1 Sam. 16:7;
 Alma 37:35.

24 ^a HFS Paulus.
^b App. 26.

sett en syn, han visste att han hade gjort det, och all förföljelse under himlen skulle inte kunna förändra den saken, och även om de skulle förfölja honom till döds så visste han ändå, och skulle veta det till sitt sista andetag, att han både hade sett ett ljus och hört en röst som talade till honom, och hela världen skulle inte kunna få honom att tänka eller tro annorlunda.

25 På samma sätt var det med mig. Jag hade faktiskt sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två "personer, och de talade verkligen till mig, och trots att man hatade och förföljde mig för att jag sa att jag hade sett en syn var det ändå sant, och medan de förföljde mig, smädade mig och falskeligen talade allt ont om mig för att ha sagt detta, blev jag ledd att i mitt hjärta säga: "Varför förföljer man mig för att jag talar sanning? Jag har faktiskt sett en syn, och vem är jag att jag kan stå emot Gud, och varför vill världen få mig att förneka vad jag faktiskt har sett?" För jag hade sett en syn. Jag visste det, och jag visste att Gud visste det och jag kunde inte förneka det, inte heller vågade jag göra det. I alla händelser visste jag att jag därigenom skulle förtörna Gud och komma under fördömelse.

26 Vad den sekteriska världen beträffar var jag nu i mitt sinne förvissad om att jag inte

förväntades ansluta mig till någon av dem, utan förbli som jag var tills jag fick ytterligare ledning. Jag hade funnit att Jakobs "vittnesbörd var sant, att en människa som saknade visshet kunde be till Gud och utan kritik få den.

Moroni visar sig för Joseph Smith – Josefs namn ska bli känt på gott och ont bland alla nationer – Moroni berättar för honom om Mormons bok och om kommande straffdomar från Herren och citerar många skriftställen – Guldplåtarnas gömställe uppenbaras – Moroni fortsätter undervisa profeten (vers 27–54).

27 Jag fortsatte sköta mina dagliga sysslor i livet till den tjugoförsta september artonhundratjugotre och led hela tiden svår förföljelse från människor av alla de slag, både religiösa och inte religiösa, eftersom jag fortfarande försäkrade att jag hade sett en syn.

28 Under tiden mellan den dag när jag fick synen och år artonhundratjugotre blev jag – eftersom jag förbjudits att sluta mig till någon av den tidens religiösa sekter, och eftersom jag var mycket ung och förföljd av dem som borde ha varit mina vänner och behandlat mig vänligt och, om de trodde att jag blivit vilseledd, borde ha försökt att vinna mig tillbaka på ett passande och kärleksfullt sätt – utsatt för alla slags

“frestelser, och då jag umgicks i alla slags kretsar, begick jag ofta många dåraktiga fel och visade prov på ungdomens svagheter och den mänskliga naturens svaga sidor, vilka, är jag ledsen att behöva säga, ledde mig in i olika frestelser, anstötliga i Guds ögon. Genom att jag erkänner detta, ska ingen tro att jag gjorde mig skyldig till några stora eller grova synder. Benägenheten att begå något sådant låg aldrig i min natur. Men jag gjorde mig skyldig till lättsinne och umgicks ibland med muntra sällskap och så vidare, vilket inte var förenligt med den karaktärsfasthet som borde upprätthållas av en som var ^bkallad av Gud, som jag blivit. Detta kommer emellertid inte att verka särskilt underligt för någon som minns min ungdom och känner till mitt medfödda muntra sinnelag.

29 Till följd av detta kände jag mig ofta fördömd för min svaghet och mina ofullkomligheter, och på kvällen den ovannämnda tjugoförsta september, sedan jag gått till sängs för natten, ägnade jag mig åt ^abön och vädjan till den allsmåktige Guden om förlåtelse för alla mina synder och dårskaper, och även om att få tillkännagivet för mig, så att jag kunde få veta hur min ställning och mitt förhållande till honom

var, för jag hade full förtröstan på att få ett gudomligt tillkännagivande, eftersom jag förut fått ett sådant.

30 Medan jag så höll på att åkalla Gud, upptäckte jag ett sken som visade sig i mitt rum och som tilltog tills rummet var ljusare än mitt på dagen, och i samma ögonblick visade sig en ^aperson vid min säng, stående i luften, för hans fötter rörde inte vid golvet.

31 Han bar en löst hängande, bländande ^avit mantel. Den var vitare än något jordiskt jag någonsin sett. Inte heller tror jag att något jordiskt skulle kunna göras så enastående vitt och strålande. Hans händer var bara, liksom armarna något ovanför handlederna. Även fötterna var bara, liksom benen något ovanför vristerna. Hans huvud och hals var också bara. Jag kunde se att han inte hade några andra kläder än denna dräkt, eftersom den var öppen så att jag såg hans bröst.

32 Inte endast var hans mantel enastående vit, utan hela hans person var ^abländande bortom all beskrivning, och hans ansikte liknade i sanning ^bljungelden. Rummet var enastående ljust, men inte så ljust som omedelbart runt hans person. Då jag först såg honom blev jag ^crädd, men fruktan lämnade mig snart.

28^a HFS Fresta, frestelser.

^b HFS Kall, kallad av Gud, kallelse.

29^a HFS Bön.

30^a HFS Moroni, Mormons son;

Änglar.

31^a Apg. 10:30;

1 Ne. 8:5;

3 Ne. 11:8.

32^a 3 Ne. 19:25.

HFS Härlighet.

^b 2 Mos. 34:29–35;

Hel. 5:36;

L&F 110:3.

^c 2 Mos. 3:6;

Eth. 3:6–8, 19.

33 Han kallade mig vid "namn och sa till mig att han var en budbärare sänd från Guds närhet till mig och att hans namn var Moroni, att Gud hade ett verk för mig att utföra och att mitt namn skulle hållas för gott och ont bland alla nationer, släkter och tungomål, eller att man skulle tala både gott och ont om det bland alla folk.

34 Han sa att det fanns en "bok förvarad, skriven på ^bguldplåtar, som innehöll en berättelse om denna kontinent's forna invånare och varifrån de härstammade. Han sa också att det eviga evangeliet's "fullhet fanns däri, såsom Frälsaren gav det till de forna invånarna.

35 Han sa också att där fanns två stenar i silverbågar – och dessa stenar, fästa vid en ^abröstplåt, utgjorde det som kallas ^burim och tummim – förvarade tillsammans med plåtarna, och innehavet och användningen av dessa stenar var det som kännetecknade ^csiare i forna eller gamla tider, och att Gud hade berett dem i avsikt att boken skulle kunna översättas.

36 Sedan han sagt detta började han citera profetiorna i "Gamla testamentet. Han citerade först

en del av Malakis ^btredje kapitel, och han citerade även det fjärde eller sista kapitlet i samma profetia, fast med en liten avvikelse från hur det står i våra biblar. I stället för att citera första versen som den står i våra böcker, citerade han den sålunda:

37 "För se, "dagen kommer som ska ^bbrinna som en ugn, och alla de högmodiga, ja, och alla som gör det som är ogudaktigt ska brinna som "stubb, för de som kommer ska bränna dem, säger Härskarornas Herre, så att det inte ska lämnas dem vare sig rot eller gren."

38 Och vidare citerade han femte versen sålunda: "Se, jag ska uppenbara "prästadömet för er genom profeten ^bElias hand, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer."

39 Han citerade också nästa vers annorlunda: "Och han ska inplanta i barnens hjärtan de "löften som gavs till fäderna, och barnens hjärtan ska ^bvända sig till sina fäder. Om det inte vore så, skulle hela jorden bli fullständigt ödelagd vid hans ankomst."

40 Utöver dessa citerade han Jesajas elfte kapitel och sa att det snart skulle fullbordas.

33a 2 Mos. 33:12, 17;
Jes. 45:3–4.

34a HFS Mormons bok.

^b HFS Guldplåtarna.

^c HFS Evangeliet's återställelse.

35a 3 Mos. 8:8.

HFS Bröstplåtar, bröstsköld.

^b 2 Mos. 28:30.

HFS Urim och tummim.

^c HFS Siare.

36a HFS Gamla testamentet.

^b HFS Malaki.

37a HFS Kristi andra ankomst.

^b 3 Ne. 25;

L&F 64:23–24.

HFS Jorden – Jordens

rening;

Världen – Världens ände.

^c Nah. 1:8–10;

1 Ne. 22:15, 23;

2 Ne. 26:4–6;

L&F 29:9.

38a HFS Prästadöme;

Prästadömet's nycklar.

^b L&F 27:9; 110:13–16.

HFS Elia.

39a Gal. 3:8, 19.

^b HFS Frälsning för de döda;

Släktuppteckningar.

Han citerade också de tjugo-andra och tjugotredje verserna i Apostlagärningarnas tredje kapitel, precis som det står i vårt Nya testamente. Han sa att denne "profet var Kristus, men att dagen ännu inte kommit då de som inte ville höra hans röst skulle ^bavskäras från folket, men att den snart skulle komma.

41 Han citerade också "andra kapitlet i Joel, från den tjugooåttonde versen till den sista. Han sa också att detta ännu inte uppfyllts, men att det snart skulle ske. Och han sa vidare att ^bicke-judarnas fullhet snart skulle infalla. Han citerade många andra skriftställen och gav många förklaringar som inte kan nämnas här.

42 Vidare sa han till mig att när jag fått de plåtar som han talat om – för tiden då jag skulle få dem var ännu inte inne – skulle jag inte visa dem för någon, inte heller bröstplåten med urim och tummim, utan endast för dem som jag skulle få befallning att visa dem för. Om jag gjorde det skulle jag förgås. Medan han talade med mig om plåtarna, öppnade sig en syn för mitt "inre så att jag såg den plats där plåtarna var förvarade, och detta så klart och tydligt att jag kände igen platsen när jag besökte den.

43 Efter detta samtal såg jag att ljuset i rummet började samlas närmast omkring personen som hade talat till mig,

och detta fortsatte tills rummet åter var mörkt, utom alldeles omkring honom. Då såg jag plötsligt liksom en väg öppna sig rakt upp till himlen, och han uppsteg tills han helt hade försvunnit, och rummet var som det varit innan detta himmelska ljus visade sig.

44 Jag låg och funderade på det besynnerliga som hade hänt och förundrades storligen över det som denne märklige budbärare hade sagt mig. Medan jag "begrundade detta fann jag plötsligt att det åter började ljusna i rummet, och i samma ögonblick, tycktes det, stod samme himmelske budbärare än en gång vid min säng.

45 Han började återigen berätta detsamma som han sagt vid sitt första besök, utan minsta avvikelse. När han gjort detta, berättade han för mig om de svåra domar som skulle drabba jorden med stor ödeläggelse genom hungersnöd, svärd och farsoter, och att dessa svåra domar skulle drabba jorden i detta släktled. Sedan han sagt detta, uppsteg han igen som han gjort förut.

46 Vid det laget var de intryck som gjorts på mitt sinne så djupa att all sömn hade flytt från mina ögon, och jag låg överväldigad av häpnad över det som jag både hört och sett. Och döm om min förvåning, när jag åter såg samme budbärare vid min säng och hörde

40a 5 Mos. 18:15–19.
b 3 Ne. 20:23; 21:20.
41a Apg. 2:16–21.

b Rom. 11:11–25;
L&F 88:84.
HFS Icke-judar.

42a HFS Sinne.
44a HFS Begrunda.

honom än en gång berätta och upprepa för mig detsamma som han sagt förut. Och han tillfogade en varning till mig och sa att "Satan skulle försöka ^bfresta mig (till följd av min fars familjs små omständigheter) att ta plåtarna i avsikt att bli rik. Detta förbjöd han mig och sa att jag inte fick ha något annat för ögonen då jag hämtade plåtarna än att förhärliga Gud, och inte fick påverkas av något annat 'motiv än att bygga upp hans rike. I annat fall kunde jag inte få dem.

47 Efter detta tredje besök uppsteg han åter till himlen som förut, och jag lämnades att på nytt begrunda det märkliga som jag just hade upplevt. Nästan genast efter det att den himmelske budbäraren för tredje gången hade lämnat mig gol tuppen, och jag fann att dagen började gry, så våra samtal måste ha varat nästan hela den natten.

48 Kort därefter steg jag upp och gick som vanligt till dagens nödvändiga sysslor. Men då jag försökte arbeta som vanligt, fann jag mina krafter så uttömda att jag var helt oförmögen till det. Min far, som arbetade tillsammans med mig, upptäckte att något fattades mig och sa åt mig att gå hem. Jag började gå hemåt, men när jag försökte klättra över staketet omkring den åker där vi var, svek mig krafterna helt och hållet, och jag föll hjälplös till

marken och låg en stund helt medvetlös.

49 Det första jag sedan minns var en röst som talade till mig och kallade mig vid namn. Jag tittade upp och såg samme budbärare stående över mitt huvud, omgiven av ljus som förut. Han upprepade sedan allt som han hade sagt mig föregående natt och befallde mig att gå till min "far och berätta för honom om den syn och de befallningar som jag hade fått.

50 Jag lydde. Jag återvände till min far på åkern och upprepade alltsammans för honom. Han svarade mig att det var från Gud och sa åt mig att gå och göra som budbäraren hade befallt. Jag lämnade åkern och gick till den plats där budbäraren sagt mig att plåtarna förvarades, och tack vare att den syn som jag haft om detta varit så tydlig, kände jag igen platsen i samma ögonblick som jag kom dit.

51 I närheten av byn Manchester i Ontario County i New York ligger en stor "kulle, den högsta av alla i trakten. På västra sidan av denna kulle, inte långt från toppen, under en stor sten, låg plåtarna förvarade i en stenkista. Stenen var tjock och upphöjd mitt på ovansidan och tunnare mot kanterna, så att mittpartiet var synligt ovanför marken medan kanten runt om var täckt med jord.

52 Efter att ha tagit bort

46a HFS Djävulen.
b HFS Fresta, frestelser.

c L&F 121:37.
49a HFS Smith, Joseph,

den äldre.
51a HFS Cumorah, kullen.

jorden tog jag en hävstång som jag stack in under kanten på stenen, och med viss ansträngning lyfte jag upp den. Jag tittade in, och där såg jag verkligen "plåtarna, ^burim och tummim och ^cbröstplåten såsom budbäraren hade sagt. Kistan de låg i hade gjorts genom att stenar sammanfogats med något slags cement. I botten på kistan låg två stenar på tvären, och på dessa stenar låg plåtarna och de andra föremålen tillsammans med dem.

53 Jag försökte ta ut dem men förbjöds av budbäraren och blev återigen tillsagd att tiden att ta fram dem ännu inte hade kommit, och inte heller skulle komma förrän fyra år senare. Men han sa till mig att jag skulle komma till samma plats precis ett år senare och att han skulle möta mig där samt att jag skulle fortsätta att göra så tills tiden var inne att ta emot plåtarna.

54 Jag gick följaktligen dit varje år som jag blivit befalld, och varje gång fann jag samme budbärare där och fick vid våra samtal undervisning och kunskap av honom om vad Herren skulle göra samt hur och på vilket sätt hans "rike skulle ledas i de sista dagarna.

Joseph Smith gifter sig med Emma Hale – Han tar emot guldplåtarna från Moroni och översätter en del av tecknen – Martin Harris visar

tecknen och översättningen för professor Anthon som säger: "Jag kan inte läsa en förseglad bok" (vers 55–65).

55 Då min fars världsliga omständigheter var mycket begränsade, var vi tvungna att arbeta med våra händer och att anlitas för dagsverken eller på annat sätt närhelst tillfälle gavs. Ibland var vi hemma och ibland på annat håll, och genom ständigt arbete kunde vi skaffa oss tillräckligt levebröd.

56 År 1823 drabbades min fars familj av en stor sorg genom min äldste bror "Alvins död. I oktober månad 1825 anställdes jag hos en gammal man vid namn Josiah Stool som bodde i Chenango County i staten New York. Han hade hört något om att en silvergruva öppnats av spanjorerna i Harmony, i Susquehanna County i staten Pennsylvania, och hade innan han anställde mig hållit på att gräva för att om möjligt finna gruvan. Sedan jag rest dit för att bo hos honom, tog han mig och sina övriga arbetare med sig för att gräva efter silvergruvan, något som jag fortsatte arbeta med i nästan en månad utan framgång i vårt åtagande, och till slut förmådde jag den gamle mannen att sluta gräva efter den. Härav uppkom den utbredda historien om att jag skulle ha varit en skattsökare.

52a Morm. 6:6.
HFS Guldplåtarna.
b HFS Urim och

tummim.
c HFS Bröstplåtar,
bröstsköld.

54a HFS Guds rike eller
himmelriket.
56a L&F 137:5–8.

57 Under den tid jag var anställd var jag inackorderad hos en herr Isaac Hale från samma plats. Det var där jag första gången såg min hustru (hans dotter) ^aEmma Hale. Vi gifte oss den 18 januari 1827, medan jag ännu var anställd i herr Stoals tjänst.

58 Då jag fortfarande påstod att jag sett en syn, fortsatte ^aförföljelsen mot mig, och min hustrus fars familj var mycket emot att vi gifte oss. Jag var därför tvungen att föra henne till en annan plats, så vi for och gifte oss i domare Tarbills hem i South Bainbridge i Chenango County i New York. Genast efter giftermålet lämnade jag herr Staal och for hem till min far och arbetade med honom den sommaren.

59 Slutligen kom stunden då jag skulle få plåtarna, urim och tummim och bröstplåten. Den tjuogoandra dagen i september artonhundratjugosju, sedan jag som vanligt efter ännu ett år hade gått till den plats där de förvarades, överlämnade samme himmelske budbärare dem till mig med tillsägelsen att jag skulle vara ansvarig för dem. Om jag av ovarsamhet eller genom någon ^aförsummelse från min sida blev av med dem skulle jag bli avskuren, men om jag ansträngde mig på alla sätt för att ^bbevara dem tills han, budbäraren, kom och hämtade dem, skulle de bli beskyddade.

60 Jag förstod snart orsaken till att jag hade fått så stränga tillsägelser att ha dem i säkert förvar, och varför budbäraren hade sagt att när jag gjort det som krävdes av mig, skulle han komma och hämta dem. För så snart det blivit känt att jag hade dem, gjordes de ihärdigaste ansträngningar för att ta dem ifrån mig. Varje tänkbar list användes i detta syfte. Förföljelsen blev bittrare och svårare än förut, och många bevakade mig ständigt för att om möjligt ta dem ifrån mig. Men genom Guds visdom förblev de i säkert förvar i mina händer tills jag med dem hade utfört det som fordrades av mig. När budbäraren som avtalat kom för att hämta dem, överlämnade jag dem till honom, och han har dem i sin vård intill denna dag, som är den andra dagen i maj artonhundratrettioåtta.

61 Upphetsningen fortgick emellertid ännu och ryktet med sina tusen tungor var hela tiden sysselsatt med att sprida osanningar om min fars familj och om mig själv. Om jag skulle berätta en tusendel av dem, skulle det fylla volymer. Förföljelsen blev emellertid så outhärdlig att jag tvingades lämna Manchester och fara med min hustru till Susquehanna County i staten Pennsylvania. Medan vi förberedde oss för resan – vi var mycket fattiga och förföljelsen var så svår mot

57a HFS Smith,
Emma Hale.
58a HFS Förfölja,

förföljelse.
59a JS–H 1:42.
b HFS Skrifterna –

Skrifter ska bevaras.
61a L&F 5:1.
HFS Harris, Martin.

oss att det inte var sannolikt att vi skulle få det annorlunda – fann vi mitt i våra lidanden en vän i en man vid namn "Martin Harris, som kom till oss och gav mig femtio dollar som hjälp till oss på vår resa. Herr Harris bodde i Palmyra kommun i Wayne County i staten New York och var en aktad lantbrukare.

62 Genom denna hjälp i rätt tid kunde jag nå min bestämmelseort i Pennsylvania, och omedelbart efter ankomsten dit började jag skriva av tecknen från plåtarna. Jag skrev av en hel del av dem, och med hjälp av "urim och tummim översatte jag några av dem, vilket jag gjorde från det att jag anlände till min hustrus fars hem i december månad och till följande februari.

63 Någon gång i denna februari månad kom förutnämnda herr Martin Harris till vårt ställe, fick tecknen som jag hade skrivit av från plåtarna, och gav sig iväg med dem till staden New York. Beträffande vad som hände med honom och tecknen hänvisar jag till hans egen redogörelse för omständigheterna, såsom han återgav dem för mig efter sin hemkomst, vilket var som följer:

64 "Jag reste till staden New York och visade de tecken som blivit översatta, jämte översättningen av dem, för professor Charles Anthon, en man

som prisades för sina litterära insikter. Professor Anthon fastslog att översättningen var korrekt, bättre än något annat han tidigare hade sett översatt från egyptiska. Jag visade honom sedan de tecken som ännu inte var översatta, och han sa att de var egyptiska, kaldeiska, assyriska och arabiska, och att det var äkta tecken. Han gav mig ett intyg som intygade för folket i Palmyra att det var äkta tecken, och att översättningen av dem som hade översatts också var korrekt. Jag tog intyget och stoppade det i fickan och skulle just lämna huset, när herr Anthon ropade mig tillbaka och frågade mig hur den unge mannen kommit underfund med att det fanns guldplåtar på den plats där han fann dem. Jag svarade att en Guds ängel hade uppenbarat det för honom.

65 Sedan sa han till mig: 'Låt mig se det där intyget.' Följaktligen tog jag upp det ur fickan och gav det till honom, och sedan tog han det och rev det i bitar och sa att det nuförtiden inte fanns något sådant som "änglars betjäning, och att om jag gav honom plåtarna skulle han översätta dem. Jag meddelade honom att en del av plåtarna var ^bförseglade och att jag var förbjuden att ta dit dem. Han svarade: 'Jag kan inte läsa en förseglad bok.' Jag lämnade honom och gick till dr Mitchell som bekräftade vad professor

62a HFS Urim och tummim.

65a HFS Änglar.
b Jes. 29:11–12;

2 Ne. 27:10;
Eth. 4:4–7.

Anthon sagt om både tecknen och översättningen.”

.....

Oliver Cowdery verkar som skrivare vid översättningen av Mormons bok – Joseph och Oliver tar emot aronska prästadömet av Johannes Döparen – De döps, ordineras och får profetians ande (vers 66–75).

66 Den 5 april 1829 kom "Oliver Cowdery till mitt hem. Innan dess hade jag aldrig sett honom. Han berättade för mig att eftersom han undervisat i en skola i närheten av min fars hem, och då min far var en av dem som sänt barn till skolan, var han under en tid inackorderad i hans hem, och medan han var där berättade familjen för honom under vilka omständigheter jag fått plåtarna och därför hade han kommit för att ställa frågor till mig.

67 Två dagar efter herr Cowderys ankomst (som var den 7 april) började jag översätta Mormons bok och han började skriva åt mig.

.....

68 Vi höll ännu på med översättningsarbetet när vi följande månad (maj 1829) en dag gick in i skogen för att be och rådfråga Herren angående "dop till syndernas ^bförlåtelse, vilket

vi fann nämnt i översättningen av plåtarna. Medan vi var upptagna med att be och åkalla Herren steg en ^cbudbärare ner från himlen i en ^dljussky, och efter att ha lagt sina ^ehänder på oss, ^fordinerade han oss och sa:

69 "I Messias namn förläna jag er, mina medtjänare, ^aArons prästadöme, som innehar nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Och detta ska aldrig mer tas bort från jorden förrän ^bLevis söner på nytt offerar ett offer åt Herren i rättfärdighet."

70 Han sa att detta aronska prästadöme inte hade myndigheten till handpåläggning för den Helige Andens ^agåva, men att denna skulle förlänas oss senare. Och han befallde oss att gå och bli döpta, och gav oss föreskrifter om att jag skulle döpa Oliver Cowdery och att han därefter skulle döpa mig.

71 I enlighet därmed gick vi och blev döpta. Jag döpte honom först och därefter döpte han mig – varefter jag lade mina händer på hans huvud och ordinerade honom till aronska prästadömet, och därefter lade han sina händer på mig och ordinerade mig till samma prästadöme – för så hade vi blivit befallda.*

66a HFS Cowdery, Oliver.

68a HFS Dop, döpa.

b HFS Syndernas förlåtelse.

c HFS Johannes Döparen.

d 4 Mos. 11:25;

Eth. 2:4–5, 14;

L&F 34:7.

e TA 1:5.

HFS Handpåläggning.

f HFS Myndighet;

Ordinera, ordination.

69a HFS Aronska

prästadömet.

b 5 Mos. 10:8;

L&F 13; 124:39.

HFS Levi – Levis stam.

70a HFS Helige Andens gåva, den.

72 Det sändebud som besökte oss vid detta tillfälle och förlände oss detta prästadöme sa att hans namn var Johannes, den samme som kallas ^aJohannes Döparen i Nya testamentet, och att han handlade under ledning av ^bPetrus, ^cJakob och ^dJohannes som innehade ^enycklarna till ^fmelkisedekska prästadömet, det prästadöme, sa han, som i rätt tid skulle förlänas oss, och att jag skulle kallas kyrkans förste ^gäldste och han (Oliver Cowdery) den andre. Det var den femtonde dagen i maj 1829 som vi blev ordinerade under denne budbärares händer och döpta.

73 Omedelbart efter det att vi kommit upp ur vattnet sedan vi blivit döpta upplevde vi stora och härliga välsignelser från vår himmelske Fader. Jag hade knappt hunnit döpa Oliver Cowdery förrän den ^aHelige Anden föll på honom, och han stod upp och ^bprofeterade om mycket som inom kort skulle äga rum. Och vidare: Så snart jag hade blivit döpt av honom fick även jag profetians ande, och sedan stod jag upp och profeterade om kyrkans uppkomst och mycket annat som rörde kyrkan och detta släktled av

människobarnen. Vi var fyllda av den Helige Anden och fröjdade oss i vår frälsnings Gud.

74 Då våra sinnen nu var upplysta började vi få skrifterna öppnade för vårt ^aförstånd, och den ^bsanna innebörden av och avsikten med de mera gåtfulla skriftställena uppenbarades för oss på ett sätt som vi aldrig kunnat erfarat tidigare, och som vi aldrig hade tänkt på tidigare. På grund av den förföljelseanda som redan visat sig i grannskapet tvingades vi att tills vidare hemlighålla omständigheterna under vilka vi hade tagit emot prästadömet och att vi blivit döpta.

75 Vi hade tid efter annan hotats med angrepp från pöbeln, och det till och med från trosbekännare. Och deras avsikter med att angripa oss hindrades endast av inflytandet från min hustrus fars familj (under gudomlig försyn), vilka hade blivit mycket vänligt stämde mot mig och var emot pöbelhopar och var benägna att låta mig fortsätta med översättningsarbetet utan avbrott. Och därför erbjöd och lovade de oss beskydd mot alla olagliga handlingar, så långt som det stod i deras förmåga.

*Oliver Cowdery beskriver dessa händelser på detta sätt: "Det var dagar som jag aldrig ska glömma – att sitta under ljudet av en röst, dikterad genom himmelsk inspiration, väckte den största tacksamhet i mitt bröst! Dag efter dag fortsatte jag

72a HFS Johannes Döparen.
b L&F 27:12–13. HFS Petrus.
c HFS Jakob, Sebedeus son.

d HFS Johannes, Sebedeus son.
e HFS Prästadömet nycklar.
f HFS Melkisedekska prästadömet.

g HFS Äldste.
73a HFS Helige Anden, den.
b HFS Profetia, profetera.
74a HFS Förstå, förstånd.
b Joh. 16:13.

oavbrutet att skriva det som kom från hans mun, när han med hjälp av urim och tummim eller, som nephiterna skulle ha sagt, 'uttydarna', översatte berättelsen eller uppteckningen som kallas 'Mormons bok'.

Att ens med några få ord nämna den intressanta redogörelse som Mormon och hans trofaste son Moroni gav om ett folk som en gång var älskat och gynnat av himlen, skulle vara att gå längre än vad mitt nuvarande syfte är. Jag ska därför skjuta upp det tills vidare och, som jag sa i inledningen, gå mera direkt in på några få händelser som är nära förknippade med denna kyrkas uppkomst, vilka kan vara intressanta för några tusenden som har trätt fram mitt ibland bigotta personers fördömelse och hycklares förtal och anammat Kristi evangelium.

Ingen människa med sunt förnuft skulle kunna översätta och skriva ner de föreskrifter som gavs till nephiterna från Frälsarens mun, om på vilket bestämt sätt människorna skulle bygga upp hans kyrka, och särskilt när fördärv hade spritt osäkerhet kring alla regler och system som människor utövade, utan att önska få förmånen att visa hjärtats villighet genom att bli begraven i den våta graven som en vädjan 'om ett gott samvete genom Jesu Kristi uppståndelse'.

Efter att ha skrivit ner den redogörelse som gavs om Frälsarens verksamhet bland återstoden av Jakobs avkomlingar på denna kontinent, var det lätt att se att mörker täckte jorden och ett tjockt mörker människornas sinnen, som profeten förutsa. Vid närmare eftertanke var det lika lätt att se att mitt i den stora striden och bråket om religion, var det ingen som hade myndighet från Gud att handha evangeliets förrättningar. För man kan ställa sig frågan: Har män som förnekar uppenbarelser myndighet att handla i Kristi namn, när vittnesbördet om Kristus är själva profetians ande, och hans religion är grundad, byggd på och upprätthållen av direkta uppenbarelser i alla världens tidsåldrar när han har haft ett folk på jorden? Om dessa fakta var begravda och omsorgsfullt dolda av män vars sysselsättning skulle ha varit i fara om de en gång fått lysa i människors ansikten, så var de inte längre gömda för oss, och vi väntade bara på att denna befallning skulle ges till oss: 'Stå upp och låt döpa er.'

Vi hade inte hyst denna önskan länge förrän den förverkligades. Herren, som är barmhärtig och alltid villig att besvara den ödmjukes enträgna bön, uppenbarade i sin omsorg sin vilja för oss efter det att vi, långt från människors boningar, hade åkallat honom på ett innerligt sätt. Helt plötsligt, som från evighetens mitt, talade Återlösarens röst frid till oss, medan förlåten delades och Guds ängel kom ner, klädd i härlighet, och överlämnade det ivrigt efterlängtade budskapet och nycklarna till omvändelsens evangelium. Vilken glädje! Vilket under! Vilken förvåning! Medan världen var plågad och förvirrad – medan miljoner famlade som blinda efter väggen, och medan alla människor som en enda stor massa stödde sig på det osäkra, såg våra ögon, hörde våra öron, som i 'klart dagsljus', ja, klarare än glansen av majsolens strålar, som just då spred sin glans över naturen! Sedan trängde hans stämma, fastän mild, in i vårt innersta, och hans ord 'Jag är er medtjänare' jagade bort all fruktan. Vi lyssnade, vi skådade, vi beundrade! Det var en ängels röst från härligheten! Det var ett budskap från den Allrahögste! Och när vi hörde den fröjdade vi oss, medan hans kärlek satte våra själar i brand, och vi inhöljdes i synen av den Allsmäktige! Var fanns rum för tvivel? Ingenstans. Osäkerhet hade flytt, tvivel hade sjunkit för att aldrig mera uppstå, medan falskhet och bedrägeri hade flytt för evigt!

Men tänk, käre broder, tänk vidare för ett ögonblick på vilken glädje som fyllde våra hjärtan och med vilken förvåning vi måste ha böjt oss (för vem skulle inte ha böjt knä för en sådan välsignelse?) när vi under hans händer tog emot det heliga prästadömet, medan han sa: 'I Messias namn förlämnar jag er, mina medtjänare,

detta prästadöme och denna myndighet, som ska förbli på jorden, så att Levis söner på nytt kan offra ett offer åt Herren i rättfärdighet.’

Jag ska inte försöka utmåla för er vad jag känner i mitt hjärta, inte heller den majestätiska skönhet och härlighet som omstrålade oss vid detta tillfälle, utan ni får tro mig, när jag säger att varken jord eller människa med tidens vältalighet kan tillnärmelsevis klä språket i en så intressant och sublim dräkt som denna heliga person gjorde. Nej, inte heller förmår denna jord att ge den glädje, att skänka den frid eller förstå den visdom som varje mening innehöll när den uttalades genom den Helige Andens kraft. Människor kan bedra sina medmänniskor, bedrägeri kan följa på bedrägeri, och de ogudaktigas barn kan ha makt att förleda de dåraktiga och okunniga, tills mängden närs av intet annat än fantasier och falskhetens frukter i sin ström leder den lättrogne till graven. Men en enda beröring av hans kärleks finger, ja, en enda härlighets stråle från den högre världen, eller ett enda ord från Frälsarens mun, från evighetens sköte, gör allt sådant till obetydlighet och utplånar det ur sinnet för evigt. Förvisningen om att vi befann oss i en ängels närhet, vissheten om att vi hörde Jesu röst och den obefläckade sanningen såsom den strömmade från en helig person, dikterad av Guds vilja, är för mig något obeskrivligt, och jag ska, så länge jag tillåts vara kvar, alltid betrakta detta bevis på Frälsarens godhet med förundran och tacksägelse, och i de boningar där fullkomlighet bor och dit synd aldrig kommer, hoppas jag få tillbe honom på den dag som aldrig ska upphöra.” *Messenger and Advocate*, band 1 (okt. 1834), s. 14–16.

TROSARTIKLARNA

I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

VI ^atror på ^bGud den evige Fadern, på hans ^cSon Jesus Kristus och på den ^dHelige Anden.

2 Vi tror att människorna kommer att straffas för sina ^aegna synder och inte för ^bAdams överträdelse.

3 Vi tror att hela människosläktet kan ^afrälsas genom Kristi ^bförsoning och genom ^clydnad mot ^devangeliets ^elagar och ^fförrättningar.

4 Vi tror att evangeliets första principer och ^aförrättningar är 1) ^btro på Herren Jesus Kristus, 2) ^comvändelse, 3) ^ddop genom nedsänkning till syndernas ^eförlåtelse, 4) ^fhandpålågning för den ^gHelige Andens gåva.

5 Vi tror att en man för att ^apredika evangeliet och betjäna i dess ^bförrättningar måste ^ckallas av Gud genom ^dprofetia och genom ^ehandpålågning av dem som har ^fmyndighet.

6 Vi tror på samma ^aorganisation som fanns i den ursprungliga kyrkan, nämligen ^bapostlar, ^cprofeter, ^dherdar, lärare, ^eevangelister och så vidare.

7 Vi tror på ^atungomålets, ^bprofetians, ^cuppenbarelsens, ^dsynernas, ^ehelbrägdagörelsens, ^ftungomålsuttydningens ^ggåva och så vidare.

8 Vi tror att ^aBibeln är Guds ^bord i den mån den är ^crätt översatt. Vi tror också att ^dMormons bok är Guds ord.

9 Vi tror allt vad Gud har

1 1 ^a HFS Tro.

^b HFS Gud, gudomen – Gud Fadern.

^c HFS Gud, gudomen – Gud Sonen; Jesus Kristus.

^d HFS Gud, gudomen – Gud den Helige Anden; Helige Anden, den.

2 ^a 5 Mos. 24:16; Hes. 18:19–20. HFS Ansvar, ansvarig, ansvarighet; Handlingsfrihet.

^b HFS Adams och Evas fall.

3 ^a Mosiah 27:24–26; Mose 5:9. HFS Frälsning.

^b HFS Försona, försoning.

^c HFS Lyda, lydig,

lydnad.

^d HFS Evangeliet.

^e HFS Lagen.

4 ^a HFS Förrättningar.

^b HFS Tro.

^c HFS Omvända sig, omvändelse.

^d HFS Dop, döpa.

^e HFS Syndernas förlåtelse.

^f HFS Handpålågning.

^g HFS Helige Andens gåva, den.

5 ^a HFS Predika.

^b Alma 13:8–16.

^c HFS Kall, kallad av Gud, kallelse.

^d HFS Profetia, profetera.

^e HFS Handpålågning.

^f HFS Myndighet;

Prästadöme.

6 ^a HFS Kyrkan, tecken på

den sanna – Kyrkans organisation.

^b HFS Apostel.

^c HFS Profet.

^d HFS Biskop.

^e HFS Evangelist; Patriark, patriarkalisk.

7 ^a HFS Tungomåls gåvan.

^b HFS Profetia, profetera.

^c HFS Uppenbarelse.

^d HFS Syner.

^e HFS Hela, helbrägdagörelse.

^f 1 Kor. 12:10;

Morm. 9:7–8.

^g HFS Andens gåvor.

8 ^a HFS Bibeln.

^b HFS Guds ord.

^c 1 Ne. 13:20–40; 14:20–26.

^d HFS Mormons bok.

“uppenbarat och allt vad han nu uppenbarar, och vi tror att han ännu kommer att ^buppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike.

10 Vi tror på Israels bokstavliga ^ainsamling och på de ^btio stammarnas återställelse, att ^cSion (Nya Jerusalem) kommer att grundläggas på det amerikanska fastlandet, att Kristus personligen kommer att ^dregera på jorden samt att jorden kommer att ^eförnyas och få sin ^fparadisiska ^ghärlighet.

11 Vi gör anspråk på ^aförmånen att tillbe Gud den Allsmäktige i enlighet med vårt eget ^bsamvetes ^cmaningar och erkänner alla människors rätt till samma förmån, att ^dtillbe hur, var eller vad de vill.

12 Vi tror på att underordna oss kungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner samt att lyda, ära och upprätthålla ^alagen.

13 Vi tror på att vara ^aärliga, sanna, ^bkyska, välvilliga och dygdiga och att ^cgöra gott mot alla människor, ja, vi kan verkligen säga att vi följer Paulus ^duppmaning: Vi tror allting, vi ^ehoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna ^futhärda allting. Finns det något som är ^gdygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så söker vi efter detta.

JOSEPH SMITH.

9a HFS Uppenbarelse.
 b Amos 3:7;
 L&F 121:26-33.
 HFS Skrifterna -
 Heliga skrifterns
 framkomst
 profeterade.
 10a Jes. 49:20-22; 60:4;
 1 Ne. 19:16-17.
 HFS Israel - Israels
 insamling.
 b HFS Israel - Israels tio
 förlorade stammar.
 c Eth. 13:2-11;
 L&F 45:66-67; 84:2-5;

Mose 7:18.
 HFS Nya Jerusalem;
 Sion.
 d HFS Tusenårsriket.
 e HFS Jorden -
 Jordens rening.
 f Dvs ett tillstånd
 liknande tillståndet i
 Edens lustgård;
 Jes. 11:6-9; 35; 51:1-3;
 65:17-25;
 Hes. 36:35.
 HFS Paradiset.
 g HFS Härlighet.
 11a L&F 134:1-11.

b HFS Samvete.
 c HFS Handlingsfrihet.
 d HFS Tillbe, tillbedjan.
 12a L&F 58:21-23.
 HFS Lagen.
 13a HFS Redbarhet;
 Ärlig, ärlighet.
 b HFS Kyskhet.
 c HFS Tjänande.
 d Fil. 4:8.
 e HFS Hopp.
 f HFS Uthärda.
 g HFS Anständighet;
 Dygd.